

 veto

 bpost

PB-PP B-02817
BELGIE(N) - BELGIQUE

Jg. 44 nr 9 - 20 maart - tweewekelijks blad - Erkenningsnummer p706128 - afgiftekantoor: Leuven

Heb ik iets van je aan?

EDITORIAAL

FANMAIL

Bijzondere post in onze Veto-bakjes, een poos geleden. De stapel Veto's die we in het MSI en Alma 3 hadden achtergelaten waren weggenomen en vervangen door een brief. 'Sinds jaar en dag publiceert Veto, het zogezegde onafhankelijke studentenblad, artikelen die inspelen op socialistische, multiculturalistische en progressieve agenda's', steekt de anonieme schrijver van wal. 'De redactie zal soms iemand met een andere visie interviewen, maar zelf proberen ze steeds deze agenda's door te duwen, zonder in hun verslaggeving rekening te houden met andere perspectieven. Bovendien gebeurt deze partijdige berichtgeving volledig op kosten van de universiteit. Dit blad, dat een tijdschrift voor ALLE studenten hoort te zijn, doet haar werk niet, en het is dringend tijd dat hier verandering in komt!'. Ergens weerklinkt een oorlogskreet en klopt iemand zich op de borst.

Een knap staaltje retoriek, maar helaas komt het een twintigtal jaar te laat. Het klopt dat Veto, in de naweeën van mei '68, uit de startblokken is geschoten als een uitgesproken links en militant blad. Doorheen de jaren is die linkse en uitgesproken politieke insteek enkel afgebouwd. Halfweg jaren '90 was al duidelijk dat een nieuwe, meer open weg ingeslagen moest worden. De student nam het propagandistische luik van Veto, cru gezegd, niet meer serieus. De kenmerkende rode kleur werd een tiental jaar later afgewisseld met een nieuwe, blauwe kleur. Opinie en feit werden uit elkaar getrokken en duidelijk van elkaar onderscheiden. Journalistieke degelijkheid werd de leidraad.

En toch blijft het linkse vooroordeel ergens hangen. Dat is bizar, aangezien Veto zich moeilijk meer kan open stellen voor elke student. Elke vrijdag om 16 uur komen we samen om alle artikels uit te delen, te evalueren en te praten over de werking van Veto. Wie komt, zit mee in de discussie en is in se deel van het Veto-verhaal. Dat geldt evenzeer voor de linkse als de rechtse student. *It's really that simple.*

Eerder dan onze eigen werking en artikels hier met hand en tand te verdedigen, willen we de schrijver van de brief dan ook uitnodigen om zijn zorgen even persoonlijk te komen belichten. Een vrij futiel protest met een anonieme brief sluit namelijk gelijk alle vorm van dialoog uit. Misschien is het de schrijver daar ook niet om te doen. Maar toch zou het fijn zijn om even te praten - ook al was het maar om de financiering van Veto eens uit te leggen. Voor zo'n gesprek kunnen we altijd plaats maken in onze progressieve agenda. 📧

Tom Dinneweth is redactiesecretaris. Het editoriaal wordt gedragen door de volledige redactie.

INHOUD

- 3 | Splinter en Cartoon van de week
- 4 | Slaagpercentages: (g)een staatsgeheim
- 6 | De media, bewakers van het maatschappelijk debat
- 8 | De nietigheid overstijgen in Oeganda
- 9 | Buitenlandstages geneeskunde zorgen voor onmin
- 10 | Waarom je voor je stage vergoed zou moeten worden
- 12 | Toneel achter de tralies
- 14 | Eens dichter bij: Rika Ponnet & Kaat Bollen
- 15 | Dagboek van een student

DOSSIER EROTICA

- 19 | Het grote porno-onderzoek van Veto
- 20 | Dystopische dildo's en postmoderne porno
- 22 | De menselijke kant van mannelijk sekswerk
- 24 | Met twee vaste slaven in huis
- 26 | Kinks, fetisjes en de voeten van Uma Thurman

- 28 | Navraag: Sammy Mahdi
- 30 | KU Leuven

Splinter

En denk je soms aan zelfdoding?

door Jan Costers

Een bijna nonchalante vraag van een therapeut. En dat de meerderheid van ons daar al over nagedacht heeft lijkt me waarschijnlijk. Maar of velen positief zouden antwoorden? Nee, dat niet.

Zelfmoord. Nee, we zeggen liever 'zelfdoding' of 'zich van het leven beroven'. Maar het liefst van al zeggen we niets. Want het is nog steeds taboe om dit onderwerp aan te snijden. Als ik zelf aangeef bij vrienden dat die gedachten soms opkomen, is het antwoord steevast 'zeg zo'n dingen niet!' De therapeut geeft bij die titelvraag ook meteen aan dat dit een vraag met alarmbellen is. En dat is terecht, maar dan moeten we de vraag wel durven stellen. En ook bereid zijn om te luisteren naar het antwoord.

Want die donkere gedachten – zoals we die dan zo eufemistisch noemen, alsof het een donderwolk betreft die wel weer zal overwaaien – hebben veel mensen. En op die gedachten staat ook geen leeftijd. Op het uitvoeren van die gedachten helaas ook niet. Nog geen week geleden verscheen het bericht dat een bejaard koppel zich van een flatgebouw geworpen heeft. Een dag later krijgen we te horen dat een twaalfjarige jongen zichzelf heeft opgehangen. Even slikken.

Maar iedereen weet dat een probleem negeren het niet zal oplossen. Toch is dat wat we doen. Wanneer kinderen in het middelbaar aankomen, leren we ze hoe seks in

elkaar zit en hoe we veilig kunnen vrijen. Omdat we weten dat de Amerikaanse manier van het pleiten voor seksuele onthouding niet werkt. Dat we kinderen moeten onderwijzen, want die seks hebben ze toch. Waarom doen we dat dan niet voor mentale gezondheid? Want die donkere gedachten zullen er ook komen. En ze dan vertellen dat ze zo niet mogen denken, gaat hen niet verder helpen.

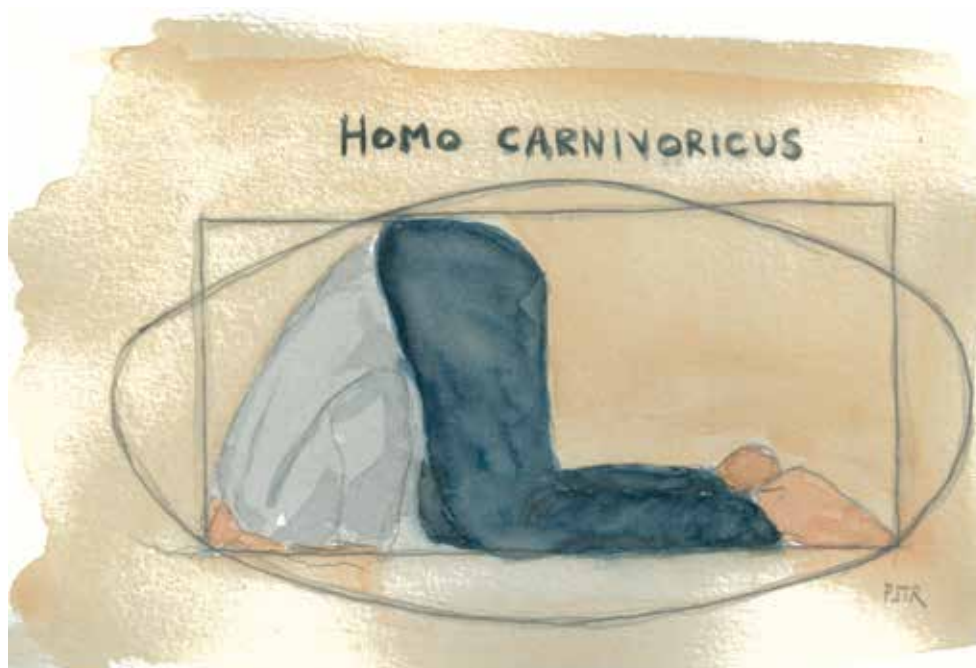
Ondanks de huidige tijdsgeest die vrije meningsuiting predikt en prat gaat op de persoonlijke vrijheid, heerst het stigma over mentale problemen nog met ijzeren hand. Mensen die lijden aan een depressie moeten 'harder proberen om erover heen te geraken'. Mensen die gepest worden, moeten hun mannetje leren staan. En als we de mensen op internetforums mogen geloven is iedereen die uit het leven stapt zowel laf als egoïstisch. Omdat ze enkel aan zichzelf denken. En daarbij, wat je problemen ook zijn, zelfmoord is toch het antwoord niet?

En dat geef ik – in de meeste gevallen – ook grif toe. Maar een optie is het wel, hoe graag mensen ook beweren dat dat niet zo is. Wat de oorzaak voor die donkere gedachten ook mag zijn – pesterijen, liefdes-

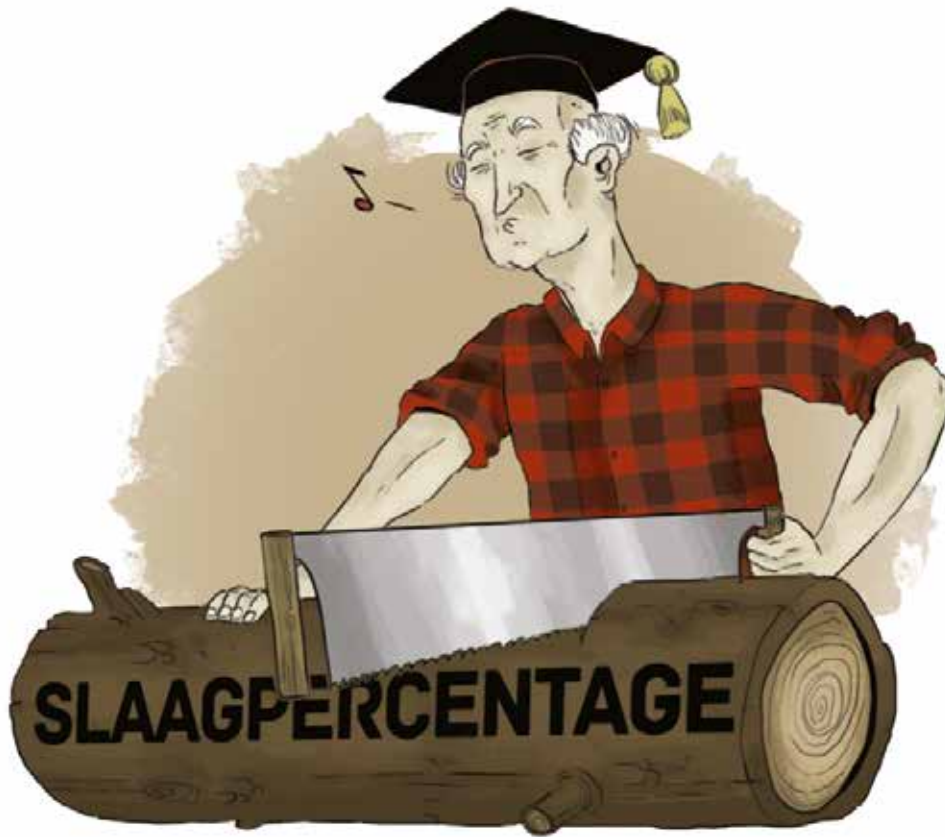
verdriet, identiteitscrisis, verlies van een job – het is altijd een optie. Waar we echter voor moeten zorgen is dat het voor mensen niet de enige optie wordt. Dat doen we om te beginnen door het onderwerp op zijn minst bespreekbaar te maken. Dit is geen pleidooi voor zelfmoord, maar een pleidooi voor het gesprek daarover.

Wanneer je iemand in het vervolg dus vraagt hoe het met ze gaat en het antwoord is niet wat je verwacht, wees dan niet te snel met 'goede raad' die bestaat uit het afschieten van die donkere gedachten. Erken ze juist en wees begripvol. Probeer een luisterend oor te zijn en in een open gesprek tot de kern van het probleem te komen. En als het nodig is, neem contact op met professionele begeleiding. Er gewoon zijn voor iemand betekent vaak meer dan je denkt. En wie weet, misschien red je er iemands leven mee. 📧

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie. Wie na het lezen van deze Splinter wil praten over zijn of haar donkere gedachten, kan 24/7 terecht bij de Zelfmoordlijn op het gratis nummer 1813.

Cartoon van de week: Pjotr Hubin

Slaagpercentages: (g)een staatsgeheim

'De universiteit gaat te krampachtig om met deze informatie'

door Lotte Dillen & Nora Sleiderink / beeld: Ruben Algoet

Het lijkt wel één van de best bewaarde geheimen binnen de KU Leuven, de slaagcijfers van de examens. Reden te meer voor studenten om er na elke examenperiode naar hartenlust over te gaan speculeren.

Speculeren over slaagcijfers zorgt ervoor dat er al snel de meest tegenstrijdige geruchten de ronde doen. Maar waarom worden ze dan niet in het algemeen aan de studenten bekend gemaakt? Wordt er binnen faculteiten gestreefd naar een bepaald slaagcijfer?

Universiteitsbreed is er geen beleid dat de slaagcijfers openbaar moeten zijn. Wel krijgen studenten via Toledo toegang tot hun situering binnen verschillende categorieën. Deze situering wordt echter slechts berekend na de herexamens en geeft je situering weer binnen de studenten die geslaagd zijn. Dit kan bijgevolg een vertekend beeld geven, en geeft geen enkele informatie over het slaagpercentage.

Exposé in de POC

Tussen de faculteiten bestaan er wel verschillende praktijken omtrent de bekendmaking van slaagcijfers. Philip Dutré, vice-decaan Onderwijs van de faculteit Ingenieurswetenschappen, stelt dat de slaagcijfers na elke examenperiode worden bekendgemaakt aan de voorzitter van de Permanente Onderwijscommissie (POC). Vervolgens moeten de POC's die bespreken in een vergadering. De studenten die in de desbetreffende POC's zitten, zien deze resultaten bijgevolg ook. Arno Bossaert, preses van VTK, zetelt als

student in de POC opleiding ingenieur-architectuur. 'Elke eerste POC van het semester worden de examenresultaten van de voorbije examenperiode besproken. Hieruit kan men eventueel conclusies trekken voor de toekomst.'

Er is dus wel een interne bekendmaking binnen de POC's, maar de gegevens worden niet naar buiten gebracht, tenzij een terugkoppeling naar de studenten met de nodige context. Bossaert ziet twee redenen. 'Enerzijds zou er heel veel commotie kunnen ontstaan als de studenten kunnen zien dat een vak het voorgaande jaar een heel laag slaagcijfer had. Dit kan leiden tot onnodige paniek wanneer het vak er door aanpassingen ondertussen heel anders uitziet.'

Maar omgekeerd kan het er ook toe leiden dat studenten zich bij de keuze van keuzevakken zouden laten beïnvloeden door slaagcijfers. Studenten zouden dan de gemakkelijkste vakken

kiezen en zo een 'pretpakket' samenstellen. Dutré ziet hier echter minder een probleem in. 'Er zijn altijd bepaalde criteria die de keuze van studenten voor een keuzevak gaan beïnvloeden: het uurrooster, wilde verhalen over de vorige jaren of een leuke prof.' Binnen de faculteit Rechtsgeleerdheid is men een stuk kariger met informatie. Bryce Deprez, die sinds vorig jaar zetelt in de

'Het eerste jaar is een filterjaar, dat is bij andere faculteiten niet anders'

Dirk Van Daele, vicedecaan
Onderwijs Rechtsgeleerdheid

POC Rechten als facultair van FORS, stelt dat de POC dit jaar nog geen slaagcijfers heeft besproken. Voorheen zat Deprez in de Onderwijscommissie aan de KULAK, waar het wel een courante praktijk was om de examenresultaten, zelfs na de proefexamens, grondig te bespreken. 'In Leuven ligt de focus voorlopig vooral op de hervorming van het masterprogramma', aldus Deprez.

Mag het wat meer zijn?

Of de cijfers nu besproken worden in de POC of niet: voor het brede studentenpubliek blijven de cijfers een raadsel. Dutré is als prof echter voorstander van een grotere transparantie naar de student toe. 'De universiteit gaat soms wat krampachtig om met deze informatie. Zelf post ik elk jaar op Toledo voor mijn studenten de histrogrammen van de punten van de jaren daarvoor en bespreek ik deze in de eerste les.' Ook het slaagcijfer van het voorgaande jaar maakt hij bekend. 'Het zou goed zijn als alle professoren een histogram van hun quoterings beschikbaar stellen. Voor eerstejaarsstudenten die weinig aanknopingspunten hebben, kan dat immers wel nuttige informatie zijn.' Deze visie staat diagonaal op die van de faculteit Rechtsgeleerdheid. Een studentennota om transparantie over de slaagcijfers te verhogen, werd van tafel geveegd. 'Ik zie er de meerwaarde niet van in', zegt Dirk Van Daele, vicedecaan Onderwijs. 'Die cijfers zijn geen staatsgeheim. Maar als je die cijfers gewoon meegeeft zonder duiding, staat dat de volgende dag op de voorpagina van de krant en volgen vergelijkingen met andere universiteiten.'

Prutsen aan punten

Na het verbeteren van de examens hebben proffen weliswaar de mogelijkheid om de resultaten nog te gaan beïnvloeden. Bij meerkeuze-examens krijgen professoren een verwerkingstool aangereikt waarmee ze heel wat statistische analyses op de examenresultaten kunnen uitvoeren. Zo kan men gaan kijken hoeveel studenten een bepaalde vraag goed beantwoordden, en ook of dat studenten waren die in het algemeen goed scoorden op het examen of niet.

Hieruit kan men vervolgens conclusies trekken over de kwaliteit van de vragen zelf. Indien er dan 'slechte vragen' worden gedetecteerd, heeft de docent de mogelijkheid deze vraag te schrappen. 'Dit gebeurt uiteraard enkel in het voordeel van de student', benadrukt Anneleen Cosemans, hoofd van de Dienst Onderwijsprofessionalisering en -ondersteuning.

Maar ook voor examens met open vragen is er de mogelijkheid om bepaalde vragen te gaan schrappen. Dit gebeurt volgens Dutré enkel wanneer er echt een fout in het examen staat waardoor de vraag eigenlijk onoplosbaar is. 'Verder gebeurt het ook dat wanneer de examens in twee verschillende groepen werden afgelegd en er een significant verschil blijkt te bestaan tussen beide groepen. Dan kan het zijn dat men de groep met de lagere cijfers een factor bij geeft.'

De faculteit Rechtsgeleerdheid ziet er geen problemen in om dit ook in andere gevallen te doen. 'Zolang het gelijkheidsbeginsel niet geschonden is', nuanceert Van Daele. Nochtans heeft Veto weet van examens waarbij niet enkel met een impactfactor te werken, maar bovendien ook punten bij te geven aan wie niet geslaagd was om zo het slaagpercentage fenomenaal te verhogen. Hoge slaagcijfers zijn immers interessant om beroepsprocedures achteraf te vermijden. 'Als je geen verbeterleutel hanteert, heb je achteraf geen been om op te staan', zegt vicerector Studentenbeleid Chantal Van Audenhove.

Facultaire richtlijnen

Een slaagcijferbeleid zou er niet zijn, volgens de faculteiten, maar in de praktijk hebben proffen dus veel mogelijkheden om hun slaagcijfers te beïnvloeden. De vraag blijft dus wat dan een goed slaagcijfer is.

Zo worden vier van de tien eerstejaars bij Rechtsgeleerdheid geweigerd omdat ze geen 30% CSE behalen. 'Het eerste jaar is een filterjaar', zegt Van Daele. 'Dat is bij andere faculteiten niet anders.' Bij de ingenieurs ligt dat aantal wel veel lager: twee op de tien wordt na het eerste jaar 'weggefilterd'. Dat heeft onmiskenbaar ook te maken met de slaagpercentages van de verschillende vakken. Volgens Dutré zijn er geen facultaire richtlijnen over wat als een goed slaagcijfer wordt gezien. 'Wel is het zo dat indien men bij de bespreking in het POC vaststelt dat als er een slaagcijfer duidelijk uit de band springt, er contact zal worden op-

genomen met de docent om na te gaan wat er precies aan de hand is.' In het verleden heeft dat geleid tot inhoudelijke aanpassingen de jaren nadien. 'Maar het effectief aanpassen van de punten van datzelfde jaar, dat is in mijn loopbaan nog niet gebeurd.' Ook Van Daele stelt dat er geen slaagcijfers worden opgedrongen. 'Wel monitort het Faculteitsbestuur de slaagcijfers in het kader van het toetsbeleid, waarbij met name ook aandacht wordt besteed aan abnormaal hoge slaagcijfers of gemiddelden.' Gevolg is dat proffen dus al aangesproken zijn geweest op hun te hoge slaagcijfers. De faculteit heeft zelfs vastgelegd dat een slaagpercentage van 100% niet meer kan. De heel lage slaagcijfers aan het begin van de opleiding lijken minder problematisch. 📧

'Zolang het gelijkheidsbeginsel niet geschonden is, kunnen punten worden verhoogd'

Dirk Van Daele, vicedecaan Onderwijs
Rechtsgeleerdheid

The advertisement is for the Alma Student Restaurant. It features a large, stylized green silhouette of a rabbit in the background. The text is in blue and white. At the top left are social media icons for Facebook and Instagram. At the top right is the Alma logo with 'STUDENT RESTAURANT' underneath. The main text reads: 'WIN het chocolade kunstwerk.' followed by the dates '19/03 28/03 2018' and 'van jouw Alma'. At the bottom left is a small blue box with 'Alma KU Leuven' and at the bottom right is the website 'www.alma.be'.

'Je juge, donc je suis': de toekomst van het maatschappijdebat

Geen democratie zonder debat. Geen debat zonder forum – en vandaag de dag geen forum zonder media: meer dan ooit is onze samenleving er één van geschreven, opgenomen en gefilmde informatie. Welke rol hebben traditionele media in een digitale samenleving? Welke impact hebben nieuwe media? Hoe overleef je een informatiebombardebement? En welke toekomst voor het Grote Maatschappelijk Gesprek? Allemaal vragen die ook voor de modale student belangrijk zijn. In vier artikels zoekt Veto het voor u uit. Deze week: De media: bewakers van het maatschappelijk debat.

Blaffen of bijten?

De media, bewakers van het maatschappelijk debat

door Vinsent Nollet, Vincent Cuyper & Sjaak Tromp Meesters
beeld: Guillaume Deprez

Toen Emile Zola in 1889 met een open brief in de Franse krant L'Aurore van president Faure een echt, openbaar proces eiste voor de van spionage beschuldigde kapitein Dreyfus, sloeg dat in als een bom.

De Joodse Dreyfus was door een krijgsraad op grond van vervalst bewijsmateriaal tot levenslang veroordeeld, maar met zijn beroemde 'J'accuse...!' kreeg Zola de zaak weer onder de aandacht en ten langen leste werd Dreyfus in ere hersteld. Geen zaak die beter aantoonde hoe machtig massamedia kunnen zijn en waarom dat soms ook echt nodig is.

De vierde staatsmacht

De Belgische grondwet garandeert uitdrukkelijk dat 'de drukpers vrij is' en dat 'de censuur kan nooit worden ingevoerd' (artikel 25). Een vrije pers is volgens velen een cruciaal element in een democratie. Zonder informatieverspreiding en vrije opinie kan je niet spreken van een gecontroleerde overheidsmacht.

De periode van de Dreyfus-affaire was cruciaal voor de ontwikkeling van die idee: aan het einde van de negentiende eeuw werden de kranten het echte massamedium zoals we ze vandaag gewoon zijn. Het ging veel kranten voor de wind. Meer en meer gingen zij zichzelf beschouwen als behoeder van de 'publieke sfeer', van een maatschappelijk debat dat de macht voortdurend moet uitdagen met de logica van het argument. Anderzijds ziet de pers het sindsdien ook

als haar taak om de overheid te controleren. 'Die overtuiging komt vrij vroeg op, en zorgt al gauw voor een sterk zelfbewustzijn bij journalisten', zegt prof Martin Kohlrausch, hoofd van de onderzoeksgroep Moderniteit en samenleving (MoSa). Dat de pers erg machtig kan zijn, bevestigt ook zijn collega Leen Van Molle: 'Er is een verschil tussen publieke en gepubliceerde opinie. De pers volgt de actualiteit op,

'Wij zijn per definitie bezig met de waan van de dag'

Bart Eeckhout, opiniërend
hoofdredacteur De Morgen

maar stuurt die ook. Ze heeft eigen criteria om zaken al dan niet te publiceren, terwijl ze zich verschuilt achter de publieke opinie.'

Toch is de controletaak van de pers belangrijk, stelt Bart Eeckhout, opiniërend hoofdredacteur bij De Morgen. 'De pers moet machthebbers aansprakelijk stellen voor wat ze doen met hun macht door er met een open, geïnteresseerde, maar ook kritische blik naar te kijken. Het is niet

onze taak om regeringen ten val te brengen, maar we moeten wel onbevangen alle feiten aan het licht brengen. Onze agenda mag daarbij natuurlijk niet eenzijdig zijn.'

Sensatiezucht

Het verhaal van de kritische media is niet onomstreden. Sommigen zien een succesverhaal. Door goede economische modellen, onafhankelijkheid en een sfeer van persvrijheid en competitie is de pers meer en meer in staat zich kritisch op te stellen. Kohlrausch nuanceert: 'Er zijn historici die benadrukken dat als het publieke debat echt opkwam tijdens de 18e eeuw, het tijdens de 19e eeuw alweer achteruit ging, omdat het door commercialisering meer om winst draaide dan om het goede argument.'

Dat verwijt van een al te economische logica weerklinkt wel vaker: middelen zijn er als er lezers zijn. Als die op zoek zijn naar sensatie, moeten ze krijgen wat ze willen.

Toch is louter berichten over het 'grotere plaatje' een utopie, aldus Eeckhout: 'Wij zitten dicht op het nieuws en dat biedt voordelen, zoals snelheid. Wij zijn geen historici of sociologen: wij zijn per definitie bezig met de waan van de dag. Toch heeft onder andere de verkiezing van Donald

Trump tot bezinning geleid bij de media. Het is nuttig eens in eigen hart te kijken en de zaken weer op scherp te zetten.'

Het is niet allemaal kommer en kwel, benadrukt prof Filip de Rynck, bestuurskundige aan de UGent: 'Er wordt vaak negatief gedaan over de media, maar als je de situatie nu vergelijkt met toen de kranten nog in de zuilen zaten, zijn er niet echt redenen om pessimistisch te zijn. Er zijn hier geen Berlusconi die de media beheersen en geen tabloids.'

Als er één probleem is, aldus prof. De Rynck, dan is het de (te) snelle opeenvolging van thema's: 'het is allemaal zo vluchtig. Maar kun je dat de pers verwijten? Ook politici lopen van brandhaard naar brandhaard. Toch bestaat de echte democratische bijdrage van de media in diepe onderzoeksjournalistiek, het uitspitten van zaken, het doorvragen. De zaak van de Panama-papers, dat is een voorbeeld van goede samenwerking. Maar een journalist twee maanden vrijmaken is duur natuurlijk.'

Kranten toen en nu

Sinds Caesar tijdens zijn consulaat in 59 voor Christus de *acta diurna* invoerde, een affichering van de belangrijkste staatsberichten op een aantal openbare plaatsen, hebben de media geleidelijk opgang gemaakt.

De eerste echte kranten dateren uit de vroege 16e eeuw, aldus prof Van Molle. 'Het gaat plots snel met de boekdruk-kunst. Toch zien we van meet af aan ook

censuur opduiken. Mensen die willen publiceren moeten licenties betalen om dat te mogen. Indien te kritisch voor de overheid werden die weer ingetrokken. Het is maar in de late 17e eeuw dat ideeën als persvrijheid opgang maken.'

Het echte gouden tijdperk van de pers is de late negentiende en vroege twintigste eeuw. 'Dan komt de ontwikkeling in hoge snelheid terecht, dankzij een aantal technologische ontwikkelingen die het makkelijker maakten goedkoop en snel kranten uit te geven. Ook socio-economische veranderingen en meer welvaart speelden een rol,' aldus Kohlrausch. 'In 1900 bereikt dat in Duitsland een hoogtepunt: toen waren er meer dan 4000 kranten, waarvan sommige tot vier keer per dag verschenen. Een stad als Kortrijk had er tien. Dat is vandaag onvoorstelbaar.'

De openbare omroep

Vandaag is de krant maar één medium onder de vele: sinds hun uitvinding hebben radio en televisie een groot deel van de informatieverspreiding overgenomen. Wie het Eén-programma *Van Algemeen nut* heeft gevolgd, weet dat naast opvoeden en entertainen 'informereren' sinds de stichting in 1953 één van de pijlers is van onze openbare omroep.

Toch functioneert die anders dan een krant, aldus Johnny Vansevenant, wetstraatjournalist bij de radio. 'De openbare omroep vraagt neutraliteit. Bij kranten is dat niet zo. Wij zijn verplicht om

alle stemmen een plaats te geven. Maar los daarvan zijn wij wel een enorme me-gafoon. Wij zijn nog steeds vaak het meest gehoord, gezien of gelezen.'

De rol van de journalist is daarom vooral informatief volgens Vansevenant: 'Je moet vooral weten wat er beslist is, dat begrijpen en de beweegredenen daarvoor weergeven. Bijvoorbeeld over de kernuitstap: wie is er voor, wie tegen en waarom. Als er een schandaal is, moet je daar op inpikken, maar ik ga er nog steeds van uit dat het meeste wat in de politiek gebeurt koojsjer is. Misschien dat 1% van onze berichtgeving over schandalen gaat.'

Traditionele media hebben daarbij hun relevantie zeker niet verloren: 'Voor veel mensen is het vandaag nog moeilijk door de bomen het bos te zien. Kranten, nieuwsoverzichten en duidingsprogramma's helpen mensen het kaf van het koren te scheiden. Wij proberen die zaken mee te geven die voor velen relevant zijn en dat op een begrijpelijke manier.'

In welke vorm dan ook, media zullen altijd nodig zijn. Problemen en schandalen zijn immers van alle tijden: ook vandaag had Zola zijn werk gehad. Toch zullen media zich moeten heruitvinden: internet en smartphones hebben de snelheid van informatieverspreiding enorm verhoogd. Of er aan die snelheid nog ruimte is voor reflectie en redactionele kwaliteit leest u in het volgende nummer. 📧

De nietigheid overstijgen in Oeganda

door Michelle Van den Broeck / beeld: Ellen Hylebos

In het Noorden van Oeganda zette Ellen Hylebos samen met enkele andere studenten tijdens de zomermaanden veldhospitals op. Ze vertelt ons over haar buitenlandse ervaring binnen het project NUV-HOP.

Wat zijn juist de doelstellingen van het NUV-HOP project?

'Het project begint al in België. Hier verzamelen we eerst de financiële middelen zodat medicatie en medische testen kunnen aangekocht worden. Eens we in Oeganda zijn, vertrekken we samen met de Oegandese studenten naar de afgelegen dorpen. Daar stellen we dan de tenten op en bouwen we een soort van mini-ziekenhuis. Je hebt dan verschillende diensten: een plaats waar consultaties plaatsvinden, een labo waar malaria en HIV worden getest en een apotheek waar de patiënten medicatie kunnen krijgen. Verder is er ook nog een dienst met screening op baarmoederhalskanker en ook een plek voor circumcisie. Besnijdenis gebeurt in Oeganda vaak in onhygiënische omstandigheden, bij ons kunnen complicaties vermeden worden.

NUV-HOP WTF?

NUV-HOP (Northern Uganda village help outreach project) is een medisch ontwikkelingsproject geleid door zowel Belgische als Oegandese studenten. Het ontstond uit de Belgische studentenvereniging voor geneeskundestudenten, BEMSA, en groeide ondertussen uit tot een volwaardige VZW. Elk jaar gaat er een groep van acht nieuwe en acht meer ervaren studenten naar Oeganda om veldhospitals op te zetten in afgelegen gebieden.

Daarnaast geven we *health talks*. Dan gaan we naar de dorpen om onderwijs te geven over malaria, HIV en *family planning*. Op termijn zal dit waarschijnlijk nog een grotere invloed hebben, omdat je zo dingen gaat voorkomen. Je kan mensen zelf de kennis geven om te weten dat je naar het health center kan gaan om bijvoorbeeld een spiraalje te laten zetten.'

Wat is de maatschappelijke impact?

'Je moet dat zien in een setting waarin er nog heel weinig middelen zijn. In Oeganda is er een enorm verschil tussen het Noorden en het Zuiden. Het Zuiden is veel rijker, terwijl je in het Noorden veel dichter bij Zuid-Soedan zit, waar er nog hevige oorlog woedt. Het Noorden van Oeganda heeft zelf ook een geschiedenis van veel conflict en oorlog die nog tamelijk recent is. Dat laat fel zijn sporen na. In deze regio zijn er veel dorpen met hutjes en heel weinig winkels. Het is dus in die afgelegen dorpen dat we mobiele klinieken gaan opstellen. Bovendien ontbreekt in de ziekenhuizen zelfs vaak heel wat materiaal. Als je dan naar de mensen zelf kan gaan, mét de juiste middelen, dan kan je natuurlijk wel een verschil maken.'

Op welke manier heeft die ervaring jou veranderd?

'De kracht zit hem in de samenwerking en het openstaan voor de dialoog. De Oegandese studenten gaan bijvoorbeeld andere dingen dan wij bijdragen aan het project. Zij zitten meer in de cultuur en kunnen bijvoorbeeld beter inschatten hoe je iets

best kan overbrengen. Die samenwerking is iets wat mij enorm heeft verrijkt. Daardoor besef ik hoe je samen veel meer kan verwezenlijken dan je ooit alleen zou kunnen. Er zijn zoveel dingen ook hier in België die niet lopen zoals ze zouden moeten en dan denk ik nu vaak: "oké, misschien moeten we er samen onze schouders onder zetten. Misschien gaan we zo wel iets kunnen veranderen". Vroeger vond ik mezelf heel nietig en die problematiek oversteeg me vaak. Dit project heeft me meer hoopvol en geëngageerd gemaakt'.

Wat is een moment dat je nooit zal vergeten?

'Op de outreach waren het altijd heel drukke dagen, waar je 600 tot 700 mensen per dag helpt. Daar is weinig schaduwruimte en geen plaats om te wachten. Dat leidde tot veel gedrum om zo snel mogelijk aan de beurt te komen. Op een vergadering had een van de Oegandese studenten voorgesteld om met een nummersysteem te werken, een beetje zoals bij de slager. Mensen konden dan per tien binnen gaan als het hun beurt was. Toen we dit op de volgende outreach probeerden, veranderde de hele setting ineens. Het was echt een metamorfose. Alles werd productiever. Dat is een voorbeeld van hoe een kleine verandering een enorme impact kan hebben op een heel proces. Nu bekijken we hoe we dat verder kunnen optimaliseren door gebruik te maken van kleuren of tekeningen omdat het niet evident is voor iedereen om cijfers te kunnen lezen.' 📌

Buitenlandstages geneeskunde zorgen voor onmin

door Daphne de Roo / beeld: Guillaume Deprez

Onder de studenten geneeskunde is de buitenlandse stage, die zij kunnen afleggen in de master, een erg populaire optie. Veel studenten melden zich aan, maar de plaatsen zijn verre van verzekerd.

Naast taaltesten zijn er diverse selectie-procedures, zoals een schifting op studieresultaten in de landengroep Canada, een uitverkiezing op basis van motivatie voor de landengroep Afrika en een loting voor mensen die hun stage ergens in Europa willen doen.

Hierdoor blijven de achterblijvers teleurgesteld achter, maar de laatste tijd heerst er ook een ander soort verontwaardiging. Zo spreekt Lien* van een oneerlijke procedure en een angstcultuur waardoor het onmogelijk is om je klacht te uiten. 'Een aanvaring met iemand van de faculteit kan altijd tegen je werken in je latere (studenten)carrière, wat het geval is gebleken bij eerdere klachten. Zo had iemand een heel hoog lotingsnummer gekregen, waarbij hij al heel erg uitkeek naar het krijgen van zijn eerste keus. Iemand met een lager lotingsnummer kreeg echter zijn eerste keus, waarop hij prompt een mail stuurde naar het personeel voor de buitenlandse stages. Het antwoord luidde 'Je zult er tevreden mee moeten zijn, want ze kunnen uw stage nog altijd afpakken' en de betreffende student moest zijn excuses aanbieden.'

Ook Jan* onderschrijft die angstcultuur en wijt een deel van het probleem aan het ontbreken van de functie van stagekapitein buitenland, een functie die er vroeger was vanuit de studentenvertegenwoordiging om de vertrekkende studenten te begeleiden en een stem te geven in vergaderingen. Ook leidde een gebrekkige communicatie er onder andere toe dat sommigen broodnodige documenten voor hun stage te laat kregen, en anderen niet werden ingelicht over een wachtlijst.

Stagekapiteins

Marijke Awouters, jaarverantwoordelijke onderwijs van de 2de master Geneeskunde, neemt onofficieel toch nog de rol van stagekapitein buitenland waar. 'De officiële titel is sinds twee jaar afgeschaft bij de wijziging van het curriculum, waardoor 80 a 90% van de taken, zoals het overzien van

vrije stagevoorstellen, wegvielen. Er bleef echter nog een percentage van de taken over, met name de begeleiding van studenten die met vragen, klachten of problemen zitten bij de selectieprocedure of hun vertrek naar het buitenland.

'Ik ben niet officieel gekozen voor die taak, maar er was gewoonweg geen andere persoon om die in te vullen, waardoor ik het als vanzelf op mij heb genomen. Op een bepaald moment heeft de vicedecaan internationalisering, Chris Verslype, mij laten weten dat hij niet akkoord ging met die taakovername. Het misverstand dat was ontstaan is niet volledig uitgeklaard, maar heeft in de verdere werking niet meer voor problemen gezorgd. Ook waren de meeste stages al geregeld en de grootste problemen opgelost, dus we konden zonder grote moeite voortgaan.'

'Ik ben niet officieel gekozen voor die taak, maar er was gewoonweg geen andere persoon om die in te vullen'

Marijke Awouters,
jaarverantwoordelijke
Onderwijs

De angstcultuur waarvan de studenten spraken is Awouters overigens vreemd: 'Ik heb nooit echt problemen gehad om dingen aan te kaarten. Er zijn problemen geweest met de vaste stages, maar ik heb veel kunnen samenwerken met hoofd Externe relaties - Communicatie van de faculteit Geneeskunde, Inge De Prins, en met facultair medewerker Lynn Timperman? Zij stonden allebei open voor feedback. Aan sommige problemen kan de universiteit ook niets doen, zoals het opzeggen van de samenwerking door een buitenlandse partner.'

Het enige probleem wat er nog is, is een

niet altijd even vlotte communicatie, meent Awouters. 'We zijn natuurlijk met heel veel studenten, en er is niet zo veel personeel voor de buitenlandse stages, dus soms werkte tijdsgebrek een slechte communicatie in de hand. Zo is er onder andere een persoon uit de landengroep Canada die een plaats in Europa aangeboden heeft gekregen - een nieuw ontstane plaats weliswaar. Dit kan natuurlijk voor een misverstand zorgen bij mensen die wel voor Europa hadden gekozen, maar niet geselecteerd werden na de loting. Zij kwamen echter sowieso niet in aanmerking voor die stageplek, maar waren daarvan niet op de hoogte.

Voor dit soort communicatieproblemen is er een navraag gedaan bij de studenten, die volgens Awouters goed ontvangen is door De Prins. 'Het is zeker niet zo dat ze van slechte wil zijn, en er wordt hard gewerkt om die communicatie te verbeteren.' Vicedecaan Verslype kwam, buiten de problematiek die ontstond tussen hem en Awouters, totaal uit de lucht vallen bij het horen van ons verhaal. Na enige navraag wist hij ons te verzekeren dat er geen enkele klacht of probleem was gemeld aan hem of het andere personeel en dat hij ons dus niet van verder commentaar kon voorzien. 🇳🇱

*Namen met een * zijn gefingeerd*

Waarom je voor je stage vergoed zou moeten worden

Welkom in stageparadijs België

tekst: Lien De Proost en Nelis Jaspers / beeld: Jan Costers

Slechts 19 procent van de stagiairs in België kreeg een vergoeding voor het werk dat ze verrichtten. Dat blijkt uit cijfers van de Eurobarometer uit 2013. Ons land is de rode lantaarn van de EU.

De Vlaamse Jeugdraad trekt onder impuls van Europees jongerenvertegenwoordiger Frédéric Piccavet aan de alarmbel. De wildgroei aan stages moet dringend gereguleerd worden. 'Op de arbeidsmarkt geldt gewoon de wet van de sterkste en het is degene die de meeste financiële middelen heeft, die het kan halen', aldus Piccavet. 'Daar is iets fundamenteel onjuist aan.'

Juridische chaos

Vooralsnog stages na de opleiding moeten het ontgelden. Een totale chaos heerst er volgens Piccavet. 'Het grootste probleem is dat er geen wetgevend kader bestaat. Het is hoog tijd om dat te veranderen. Als stagiair kom je vandaag namelijk in een juridisch vacuüm terecht. En bedrijven kunnen daar misbruik van maken om zo dure arbeid te vervangen door gratis stagiairs.' De markt doet met andere woorden zowat waar het zin in heeft. De Vlaamse Jeugdraad pleit er dan ook voor om alle stages in de opleiding op te nemen.

Ook Marc De Vos, arbeidsjurist aan de UGent en directeur van denktank Itinera, bevestigt het probleem: 'Er zijn signalen van misbruiken omdat velen het als 'noodzakelijk' ervaren om internships te doen om zich te onderscheiden met hun CV en omdat er geen regelgevend kader is voor betaling, kostenvergoeding, verzekering etc. en sommigen gewoon 'gratis' stage doen.'

De overheid ontving vanwege het European Youth Forum reeds een officiële klacht wegens inbreuken op het Europees Sociaal Handvest. Concreet zou België het recht op een billijke vergoeding en een bijzondere bescherming van kinderen en jongeren schenden.

Uit het voorlopige antwoord blijkt via wat juridische omwegen ironisch genoeg dat stagiairs geen recht hebben op een billijke vergoeding omdat ze niet vergoed worden. Men ontvangt immers geen loon, en verricht daarom juridisch gezien geen arbeid. Vooralsnog is dat het enige antwoord van ons land op de aantijgingen.

Opvallend stil

In België bleef het na de kritiek van Piccavet en de Vlaamse Jeugdraad in De Standaard een maand geleden al opvallend en beduidend stil. In andere Europese landen staat het thema immers al langer op de agenda. In Nederland bijvoorbeeld was er al heel wat te doen over stagecontracten die de grens van het toelaatbare opzoeken. Toch wordt volgens de Eurobarometer 57 procent van de stagiairs er reeds vergoed.

In het Verenigd Koninkrijk stuurde de regering de afgelopen maanden volgens verschillende Britse media dan weer meer dan 500 bedrijven een waarschuwingsbrief. 'No one should feel like they have to work for free to get the skills and experience they need to get ahead', liet de Britse minister voor bedrijven Andrew Griffith er optekenen. In België niets van dat.

In natura

Nochtans is een stage op individueel niveau vaak erg bevorderend. Dat blijkt uit verschillende getuigenissen. Alex was er alvast tevreden over: 'Door mijn stage heb ik in het algemeen een bredere en rijkere vorming gekregen.' Ook Michelle verwierf de beloofde ervaring. 'Het is achteraf wel gebleken dat het heel wat deuren voor mij heeft geopend en

kansen heeft geboden die ik anders niet had gekregen', laat ze weten.

Simon studeerde vorig jaar af, deed na zijn opleiding een stage en begrijpt het gedoe helemaal niet. 'Het principe van een stage is juist om zonder veel kosten mee te draaien in een bedrijf of organisatie. Dat is voor beiden een mooie vorm van meerwaarde', aldus de afgestudeerde. 'Een slecht betaalde stage is niet probleem, wel extreme of scheefgegroeide uitwassen daarvan. Sommige afgestudeerden overdrijven echt als ze drie, vier of meer stages doen na hun studies. Dat is nergens

'Het uiteindelijke probleem is dat je jongeren die vaak reeds in een precare situatie zitten zowel op economisch als op sociaal vlak nog meer in de problemen brengt

Frédéric Piccavet, Europees jongerenvertegenwoordiger

voor nodig en pusht andere afgestudeerden hetzelfde te doen.'

Piccavet verduidelijkt: 'Het uiteindelijke probleem met die onbetaalde stages is dat je jongeren die vaak reeds in een precare situatie zitten zowel op economisch als op sociaal vlak nog meer in de problemen brengt.' Dat jongeren zich op een erg concurrentiële arbeidsmarkt via stages en andere extracurriculaire engagementen steeds meer moeten onderscheiden, is het uitgangspunt van die kritiek. Vergevoerde productdifferentiatie

wordt zo haast een must.

Stijn Baert, professor arbeidseconomie aan de UGent, twijfelt daar sterk aan: 'We zitten in een periode van arbeidsmarktkrapte, waardoor de concurrentie vandaag soms zelf wordt omgekeerd. Meer technisch geschoolde profielen als ingenieurs en alles wat te maken heeft met bouw en informatica zijn zo gegeerd dat ze typisch een contract tekenen vele maanden voor het afstuderen.'

Uit de boot

Toch geeft hij toe dat waar de concurrentiestrijd groter is, jongeren met een sociaal-economische achterstand sneller uit de boot vallen: 'Andere sectoren waarin er nog altijd veel mensen op de arbeidsmarkt komen en minder vacatures zijn, daar moet je je waarschijnlijk meer onderscheiden, bijvoorbeeld door een onbetaalde stage. In erge gevallen zit je dan met een gesegmenteerde arbeidsmarkt met een primair segment van kwaliteitsvolle banen en een secundair segment van minder aantrekkelijke banen, tussen dewelke weinig mobiliteit is. Als het inderdaad zo is dat sommigen enkel via onbetaalde stages in het betere segment terechtkomen, dan is dat vanzelfsprekend sociaal moeilijk te verantwoorden.'

'Ik vind dat behalve NGO's weinig organisaties het kunnen verantwoorden hun stagiairs niet te betalen', zegt Louise. Zij deed in het kader van haar opleiding stage bij een Belgische ambassade en een NGO. Ze staat positief ten opzichte van haar eigen ervaringen, maar is scherp tegenover het concurrentiële keurslijf. 'Door betaling te weigeren creëer je een onderscheid op basis van iemands financiële middelen en niet op basis van zijn potentieel.'

Europees kader

Stages zijn veelal een Europees gegeven en wie ervaring zoekt, doet dat erg vaak over de grenzen heen. In de regelgeving is die afwezigheid van grenzen binnen Europa nog niet het geval. Dat weet ook Tom Vandenkendelaere, die als Europarlementslid voor CD&V in de Commissie Werk en Sociale Zaken zetelt en bekend is met de problematiek. 'Waar echt de clou van de zaak zit, is het verschil tussen een stage en learning on the job. Omdat learning on the job impliciet betekent dat het gaat om een tewerkstelling, daar waar bij een stage nogal vaak gedacht wordt dat het in het kader van een opleiding is en dus bij manier van spreken minder werkgerelateerd. Ik ben van mening dat op zeker moment de twee heel dicht bij elkaar zitten en soms zelfs gewoon identiek zijn aan elkaar. 'Want wat is het verschil tussen iemand die net van de schoolbanken komt en een eerste job heeft en daar de eerste maanden bij manier van spreken nog volop de job ontdekt met iemand die net afgestudeerd is, een stage doet en die net dezelfde job ontdekt? In vele gevallen gaat dat over hetzelfde.' Vandenkendelaere pleit voor een doorgedreven Europese aanpak: 'Of je nu in België, in Oostenrijk of waar dan ook stage doet, dan moet die stage aan dezelfde regels onderworpen worden.' 📌

Stageparadijs België in cijfers:

59%

van de jongeren heeft 2 of meer stages gedaan.

32%

van de stagiairs had geen getekend opleidings- of arbeidscontract.

50%

wist niet duidelijk of de stage met of zonder vergoeding was.

19%

kreeg een vergoeding.

62%

kreeg niet voldoende financiële compensatie om aan basisbehoeften te voldoen.

28%

werd een vast contract aangeboden na hun onbetaalde stage.

43%

kreeg niet eens een getuigschrift, opleidingsrapport of referentie als bewijs van stage.

Bron: Eurobarometer, 2013

tekst en beeld: Yumi Dille

Mimi is wetenschappelijk medewerker aan de Faculteit Farmaceutische Wetenschappen. In samenwerking met Pangaea organiseert ze Ethiopische thema-avonden.

Mimi's verhaal begint in Ethiopië. Op haar zevende volgde de familie haar vader naar België. 'Ik mis de cultuur wel, de openheid. Wanneer het daar regent, kunnen we met een willekeurige voorbijganger samen onder de paraplu. Dat is hier niet mogelijk.' Door de jaren heen zag ze Leuven veranderen. 'Soms in positieve zin en soms in negatieve zin. Mensen zijn opener geworden. Wanneer ik vroeger vertelde dat ik uit Ethiopië kwam, kreeg ik vaak de reactie: 'Amai, dat arm land met die droogte? Ge zult wel blij zijn dat je eten hebt nu?' Het zijn ook die stereotype beelden die ze in de media vaak te zien krijgt en waarin ze zichzelf niet herkent. 'Hierdoor raakt de schoonheid van mijn land verloren.'

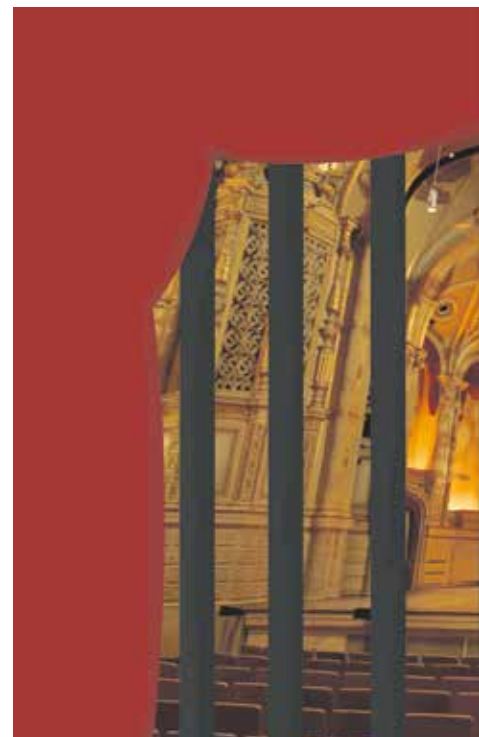
'Ook al aanvaarden sommige mensen mij niet, ik weet waarvoor ik sta. Wanneer het in de Belgische cirkel niet goed gaat, heb ik de Ethiopische gemeenschap om op terug te vallen.' 'Zorg dat je een doel hebt waar je naartoe kan werken', raadt ze aan. 'De universiteit is een plaats waar je je snel onzeker voelt. En positieve energie trekt het positieve aan. Dat maakt mij ook uniek. Ik geef nooit op, hoe moeilijk het soms ook is (lacht).' 📌

'Ik ben begonnen als 'Kind 2' maar ondertussen heb ik alle mogelijke rollen en leeftijden mogen spelen en ben ik toe aan mijn twaalfde toneelstuk'

Toneel achter de tralies

tekst: Anneka Robeyns / beeld: Guillaume Deprez

Op zaterdag 10 maart vierden gedetineerden en vrijwilligers '50 jaar theater in Leuven Centraal'. De feestelijke receptie kon om voor de hand liggende redenen niet in het stadhuis worden gehouden.

De juiste deurbel vinden is alvast geen gemakkelijke opgave. Identiteitskaart afgeven, locker volproppen met spullen die niet mee naar binnen mogen. Daarna douane. 'Loop nog eens door de metaaldetector?' Opnieuw. 'Doet u alstublieft uw schoenen uit?' Het alarm blijft afgaan. 'Shit, mijn sleutels zitten nog in mijn broekzak!'

Reeds 50 jaar lang wordt er theater gemaakt en gespeeld in de Centrale Gevangenis van Leuven. Het initiatief kwam er na een kerstspel in 1968 en bracht een wisselend gezelschap samen onder

de noemer Leven Centraal. Vandaag de dag spelen zij nog steeds toneel binnen de gevangensmuren, voornamelijk voor familie maar sinds dit jaar ook voor de buurtbewoners. Om de vijftigste verjaardag te vieren van het gezelschap, dat uit gedetineerden en vrijwilligers bestaat, brengt de gevangenis een fototentoonstelling van Leven Centraal doorheen de decennia.

Showshank Redemption

We laten ons door de cipier begeleiden tot aan een splinternieuw gevangenis-

blok, waar binnenkort honderd gedetineerden in zullen huizen. Op dit moment zitten er ongeveer driehonderd langgestrafte mannen in Leuven Centraal. De nieuwe vleugel is nog niet in gebruik genomen en daar vindt de feestelijke bijeenkomst plaats.

Volgens Jan Das, regisseur van het gezelschap van 1968 tot 1993, was theater in de gevangenis meer dan een zoethoudertje: 'Theater geeft gedetineerden meer levenskwaliteit. Gedetineerden krijgen als acteur het gevoel iets te kunnen, nog iets te kunnen betekenen, en worden op een

ce ra

WAAROM ZOU ALLEEN DE RAAD VAN BESTUUR GOEDE IDEEËN HEBBEN VOOR EEN ONDERNEMING?

KOM MEE BRAINSTORMEN IN DE RAAD VAN SAMEN EN MAAK CERA JONGERENPROOF.

21 Zaterdag 21 april 2018, van 10 tot 15 uur

M-museum, Vanderkelenstraat in Leuven

Jij, samen met 99 andere jonge mensen

Meer info? www.cera.coop

JONGERENPROOF
ce ra
JONGERENPROOF

creatieve manier voorbereid op het leven na hun straf. Voor velen een eerste stap in hun sociale re-integratie. Vanuit dit geloof werd het toneel opgestart en dit geloof geldt nu nog steeds, waardoor het toneel al 50 jaar een vaste waarde is in de Centrale Gevangenis van Leuven.' Dat wordt beaamd en benadrukt tijdens een panelgesprek met acteurs, regisseurs en vrijwillige actrices uit Leuven Centraal. Moderator Arne De Jaegere, VRT-journalist, ondervraagt Andy, Louis, Frank, Marijke, Erik en Karen. Ze brengen elk hun eigen verhaal over hoe ze het toneelgezelschap doorheen de jaren hebben ervaren.

'Ik ben hier in 2006 aangekomen en kreeg meteen een onthaalbrochure in mijn handen geduwd. Vroeger speelde ik in het schooltoneel, dus toen ik in de brochure zag staan dat er een toneelgezelschap bestond, was het meteen prijs. Ik ben begonnen als 'Kind 2' maar ondertussen heb ik alle mogelijke rollen en leeftijden mogen spelen en ben ik toe aan mijn twaalfde toneelstuk.'

'Van oktober tot maart wordt er gerepeteerd, verzonden en vooral heel veel ruzie gemaakt over het toneelstuk. Maar ik zou het voor geen goud willen missen. Het zijn die momenten waarop je de gevangenis even vergeet. Na al die jaren zijn wij met de vrijwilligers ook een hechte familie geworden en is er een andere sociale dynamiek.'

'Als ik iets zal missen uit het gevang, dan zal het wel toneel zijn. Mensen zijn bang van cultuur als ze binnenkomen en houden van cultuur als ze terug buitengaan.'

Meer dan een zoethoudertje

Karen, coördinator hulp- en dienstverlening, beaamt hoe onmisbaar theater is geworden in de Leuvense Centrale gevangenis: 'Het is een moment van ontsnappen, als het ware. Men leert om te gaan met bepaalde vrijheden. Toneel bereidt onze gedetineerden voor op een leven na de gevangenis.'

De mannen op het podium knikken instemmend: 'We worden er allemaal mondiger van. Wanneer we vrijkomen en moeten solliciteren voor een nieuwe job, zijn er zelfs mensen verbaasd dat we zo welbespraakt zijn.'

Volgens Koen Geens, minister van justitie, zouden mensen 'buiten' moeten beseffen dat zij ook 'binnen' zouden kunnen zitten. 'Het is iets dat iedereen kan gebeuren. We moeten dus naar onszelf leren kijken en naar een rehabilitatie van gevangenen. Eind achttiende eeuw hebben we de doodstraf moeten loslaten en ik denk dat over 200 jaar we ook de gevangenis zullen moeten loslaten.'

Minister Geens noemt het theater bezoeken in de gevangenis verder 'het mooiste deel van zijn bevoegdheid'. Voor hem is Leuven Centraal 'niet zomaar een wachtkot'. 'Het is menselijk, het is een plek waar je als gevangene leert om terug in de beschaving te komen. Leuven is één van de gids instellingen geweest op dat vlak'. Hij geeft ons nog snel een tip mee: 'Ga eens naar een misdienst in de gevangenis op Kerstmis. Dat is spectaculair!' 📺

CULTIP

door Benno Debals

Nog tot 24 maart, Reynaerttheater Malpertuus

Theater: Gute Leute, Nicht Brennen

2018 betekent het jaar waarin de Grote Oorlog 100 jaar geleden eindigde. Om dit jubileum te vieren, brengen de Reynaertghesellen het toneelstuk *Gute Leute, Nicht Brennen*. Gebaseerd op het oorlogsdagboek van de Leuvense historica Hilde Verboven, zien we hoe verschillende burgerslachtoffers de nasleep van de oorlog anders beleven. Een intrigerende kijk in het Leuvense leven van 1918 en meteen ook het startschot van een reeks culturele herdenkingen omtrent de Eerste Wereldoorlog.

21-29 maart, ZED-Kinepolis Filmfestival Docville

Voor de veertiende keer strijkt het docu-filmfestival Docville neer in Leuven. Docville focust zich zowel op nationaal als internationaal talent en brengt originele, intrigerende en vooral prikkelende films die het hoofd, het oog en het hart aanspreken. Films over filmregie (lekker meta) worden afgewisseld met interessante wetenschapsdocumentaires en socio-economische analytische documentaires. Ook debatten en panelgesprekken rond actuele thema's komen aan bod tijdens dit festival. Kortom, voor elk wat wils!

Voor meer info en programmatie kun je terecht op www.docville.be.

27-28 maart, STUK 21 Pornographies

Om in de sfeer van het pornothema te blijven, bieden we graag de dansvoorstelling *21 Pornographies* aan. Mette Ingvarsten wil ons met dit laatste deel van haar drieluik over seksualiteit confronteren met de karaktertrekken van de pornoindustrie in onze huidige consumptiemaatschappij. Via een mix van fysieke en narratieve elementen brengt ze een choreografie die zowel de verbeelding als het lichamelijke van de toeschouwer aan het werk zet. Noem het een opwindende dansvoorstelling, voor de verandering.

**28 maart, Het Depot
Falling Walls Lab**

Drie slides en drie minuten. Daarmee moeten de sprekers van Falling Walls Lab (FWL) het doen om het publiek te overtuigen van hun baanbrekend onderzoek en waarom het belangrijker is dan ander onderzoek. Van masterstudenten tot professoren: verschillende academici komen op woensdag 28 maart hun onderzoek verdedigen in de vorm van een kleinere en snellere TED-talk. De winnaar kan het zelfs schoppen tot het internationale FWL in Berlijn. Kom dus zeker een kijkje nemen (gratis ende voor niets!) en stem op je favoriete onderzoek.

**31 maart, 30cc
Feest van de Filosofie**

De verbeelding aan de macht. Dat is het uitgangspunt van het Feest van de Filosofie, een namiddag vol met reflecties over hoe het is gesteld met onze huidige democratie. Een lezing, een panelgesprek, een vrijblijvende 50 jaar '68 wandeling, een audiovisuele tentoonstelling en een documentaire geven een beeld van hoe het vandaag met de geest van mei '68 gesteld is.

Meer informatie vind je op de site www.feestvandefilosofie.be.

**Nog tot 8 april, Museum M
Expo: Edgard Tytgat**

De Brusselse schilder, schrijver en graveur Edgard Tytgat wist perfect hoe hij het dagelijkse leven vol fantasie, absurditeit en humor kon weerspiegelen aan zijn publiek. Vertrekkend uit zijn eigen leven, kan zijn oeuvre als het ware een biografie genoemd worden. Museum M brengt 60 jaar na zijn dood een ode aan zijn kunstwerken en weet daarmee museale als werken uit privé-collecties te strikken. Met de illustere titel 'Herinnering aan een geliefd venster' weet je meteen welke sfeer deze tentoonstelling weet te creëren.

Eens Dichter Bij: Kaat Bollen & Rika Ponnet

door Tiny Pagnaer / beeld: Daphne de Roo

Elke twee weken belichten we het favoriete gedicht van een bekende figuur. Ditmaal klopten we aan bij twee prominente seksuologen, Rika Ponnet en Kaat Bollen, voor een dubbele poëziepagina.

Het liefste wat ik heb is elf geworden.

Feestje. Daarna ging het liefste wat ik heb
naar huis met het liefste wat ik had.
Het kleine meisje met het grote.
Ik met mezelf. Zo vrolijk.

Want het is goed om ooit
iets te hebben gehad.
Het is beter dan nooit
iets te hebben gehad.

Kaat Bollen behaalde een master klinische psychologie en seksuologie aan de KULeuven. Ze heeft verschillende boeken over seksualiteit geschreven en doorbreekt zo taboes. Vorig jaar heeft ze een pornofilm, de vrouwvriendelijke versie van een pornofilm, geregisseerd. Kaat Bollen is een groot liefhebber van Herman de Coninck en ze vindt zijn woordenspel betoverend. Daarom kiest ze voor een gedicht van de Coninck, *Het meervoud van geluk* uit zijn bundel *Enkelvoud*, verschenen in 1991. 'Om één of andere reden is dit gedicht, vooral het einde dan, altijd in mijn hoofd blijven hangen', vertelt Kaat. 'Het einde van het gedicht spreekt me echt aan, het is een mooie manier om naar het leven te kijken. Je kan namelijk spijt hebben omdat bepaalde dingen, in dit gedicht een huwelijk, voorbij zijn maar je kan ook dankbaar zijn dat je ze toch hebt mogen meemaken'. Dat dankbaarheid een meer helpende emotie is dan spijt, spreekt voor zich volgens Bollen. Zo probeert ze dan ook zelf in het leven te staan, wat natuurlijk niet wegneemt dat ze voor haar huwelijk probeert te knokken.

Verterend vocht, scherpe begeerte
De zomer daarbuiten richt
Mijn kruisboog van liefde.
De tuin is volbracht.
Een zomerdag.

En de kringloop eindigt niet.
Ons bloed verandert niet.
Gij, die spant als een panter,
En ik, die schiet in lemmer en spies,
Wij betalen tol en worden een seizoen.

In 2018 wordt Hugo Claus, die tien jaar geleden is gestorven, op vele manieren geëerd en herdacht. Daarom vond ook seksuologe Rika Ponnet het passend om een van zijn gedichten onder de aandacht te brengen. Ze kiest voor een gedicht dat in 1953 verscheen in Claus' *Nota's voor een Oostakkerse cantate*, die gepubliceerd werden in *Tijd en Mens*.

Rika Ponnet studeerde Germaanse filologie aan de UGent en behaalde vervolgens een licentiaat familiale en seksuologische wetenschappen aan de KU Leuven. In dit gedicht van Hugo Claus, dat jarenlang op haar studentenkot hing, komen deze beide liefdes van haar als het ware samen. Ook in haar praktijk, relatiebemiddelingsbureau Duet, is het telkens zoeken naar een vertaling, een verwoorden van wat mensen relationeel en seksueel beweegt, beroert, kwetst, opheft en teneerdrukt, aldus Ponnet. Claus slaagt daar volgens haar meesterlijk in. 📖

Wie weet had ze zin in wodka

Dagboek van een student

door Daan Pohlman

beeld: Josje Kerkhoven

Vandaag maakte de regen mij wakker, natte strepen op het glas.

Regen vind ik geweldig weer. Maakt schrijven makkelijk en geeft rust, iets waar ik de laatste dagen echt nood aan had. Toen ik in de koelkast keek om iets te vinden voor het ontbijt besefte ik verbaasd dat er niets was te eten 's avonds. Terug iets in de stad gaan zoeken of toch zelf maar koken? Misschien eten bij Zeynep? Ik werd afgeleid door de telefoon die piepte door een bericht van Lillian. Iets over kostuummetingen morgen. Ik veegde het weg, meer gefocust op het avondmaal. Ik zal het waarschijnlijk straks moeten gaan halen, wanneer het een beetje ophield met regenen.

Als student Slavistiek at ik regelmatig iets uit de Russische keuken, maar dat is intussen al een tijdje geleden. Vandaag had ik er wel zin in, dus ging ik iets zoeken in de winkel op de Tervuurse. Waarschijnlijk iets simpels, misschien met een fles vodka van goede kwaliteit. Om mij te helpen denken. Vandaag was het mooie meisje achter de kassa er niet, vervangen door haar broer. Op de terugweg moest ik nog naar Tweebronnen, paar boeken binnenbrengen. Daarna ging mijn weg naar de Diestsestraat, waar ik stopte om te luisteren naar de lokale straatgitarist. De woorden die uit zijn mond kwamen, deden mij denken aan Laura. *Here without you baby, but you're still on my lonely mind.* Ja, hoe kon het zo mislopen?

Wat had ik gedaan om die reactie van haar te krijgen? Ik dacht terug aan vorige lente, toen we op haar verjaardag een reis naar Praag hadden geboekt. Ze vond vooral het Oude Joodse Ghetto en de Zlata Ulica, de geboorteplaats van Kafka, bijzonder interessant en kon gewoon niet stoppen tegen mij te brabbelen over de lokale legendes en de invloed van Kafka op de wereldliteratuur. En nu...ja. *I think about you baby and I dream about you all the time.* Ik wens soms gewoon dat ik ermee kan stoppen. Ik moest stoppen

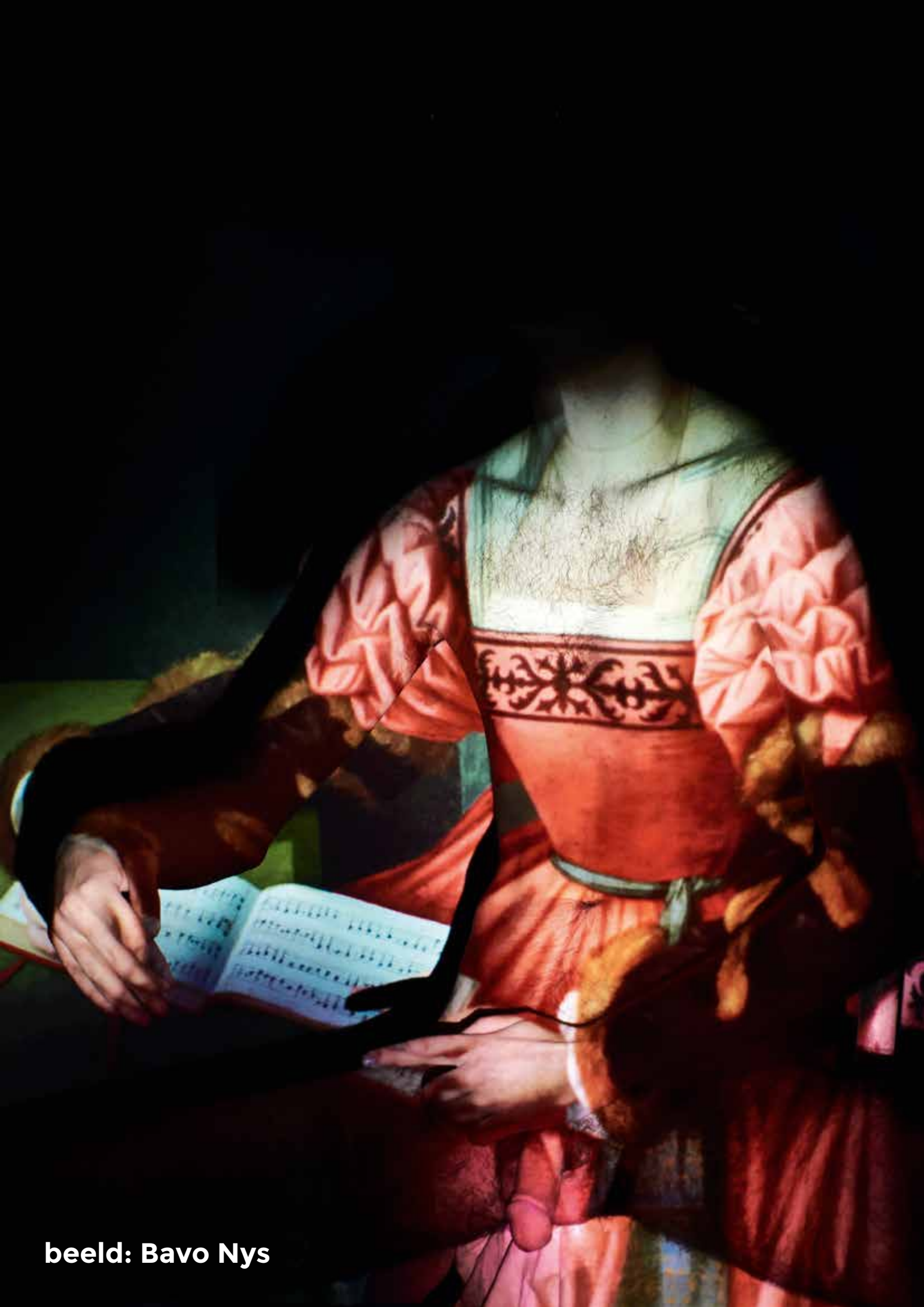
met voelen, om verder zonder te kunnen gaan. Gevoelens zijn een slecht ding. Dat wist ik nu zeker. Zolang ik niet eindig als de jonge Werther, zal het goed zijn zeker? Hoop ik toch.

Van de Diestsestraat naar de Bondgenotenlaan op weg naar mijn kot zag ik Laura zitten in de Punto, rustig te keuvelen met een of andere jonge gast. Ze zag er net zo prachtig uit als toen ik haar voor het laatst zag en ze was zo ongeveer hetzelfde gekleed. Zwarte, versleten jas, daaronder een zwarte T-shirt van Twin Peaks, haar favoriete show. Een kort rokje, zwarte leggings en Doc Martens. Dit alles stond in schrill contrast met haar haar, wit als de sneeuw. Ik liep snel verder, in de hoop dat ze mij niet zou zien. Ja, en zelfs dan, hoe zou ze reageren? Of zou ze me gewoon minachtend negeren? Het maakt niet zoveel uit. Tegen de avond begon het opnieuw te re-

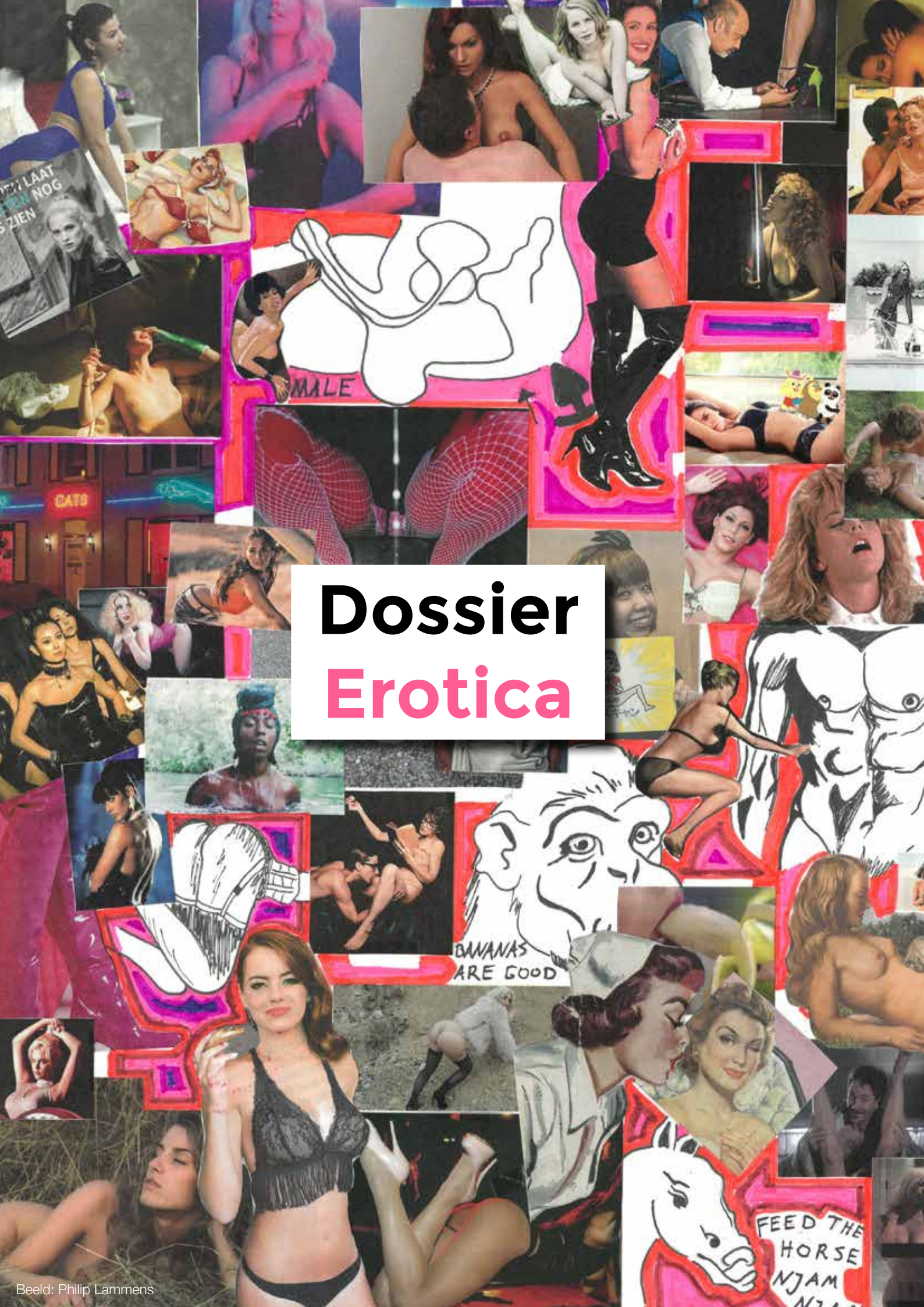
genen. Ik voelde me slecht. Binnen was het kouder dan buiten en om me op te warmen stak ik de haard aan. Ik probeerde me te concentreren op het script, maar dat lukte niet. Mijn blik gleed weg naar de stapel brieven op mijn bureautafel. Ik had zin om ze in het vuur te smijten, gewoon om te zien hoe ze branden. Nee. Ik legde het scenario weg, zette wat muziek aan, pakte de fles vodka en ging voor de haard zitten. Muziek vulde de ruimte – Romeo & Julia van Dire Straits. *When you gonna realize that it was just that the time was wrong, Juliet?* Ik moest over haar geraken, hoe dan ook. Ik keek naar mijn telefoon, die weer oplichtte door een bericht van Lillian. Nee, ze is jouw vriend. Of toch niet? Wie weet, had ze zin in wat vodka. 📺

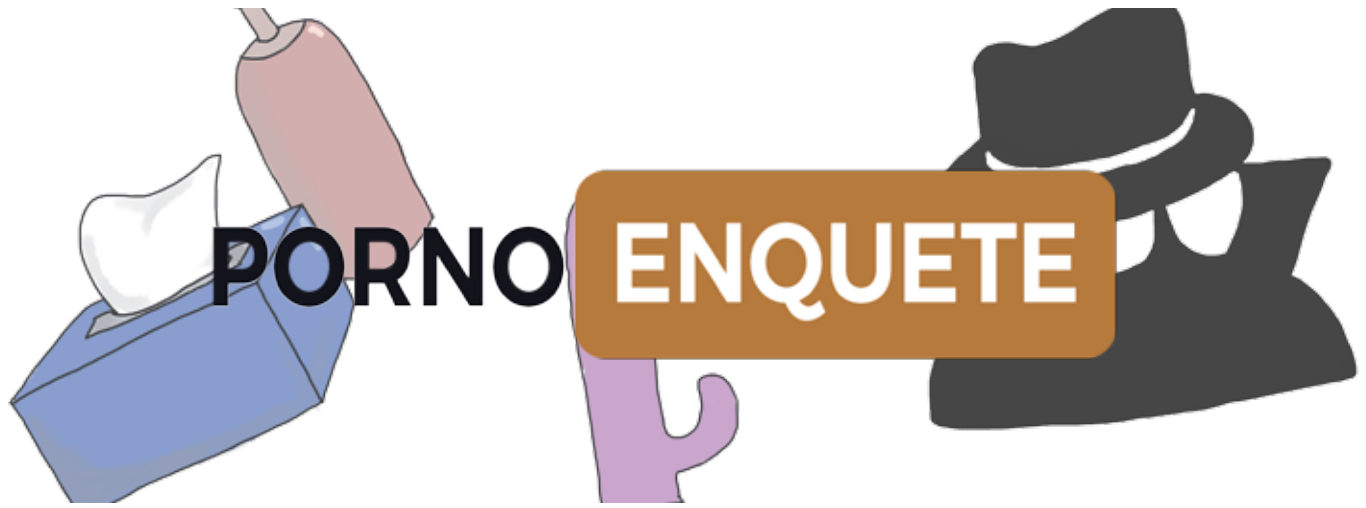

beeld: Bavo Nys

Dossier Erotica

‘Zijt gij ne pornomens, Guido?’

Het grote porno-onderzoek van Veto

door Ruben Algoet / Beeld: Guillaume Deprez

Hoe verhoudt wat u op incognito-modus allemaal op het web uitspookt, of wat u in de boekjes uit de doos onder uw bed leest, zich met de ervaringen van uw medestudent? We zochten het uit.

Met een uiteindelijke respons van 411 mannen, 168 vrouwen, en 11 anderen (deze laatste bleek helaas gecontamineerd door enkele Amerikaanse gevechtshelikopters en dergelijke), presenteren we u: het grote Veto porno-onderzoek!

All day, every day

Openheid over het eigen porno-gebruik is de eerste vraag die polst naar de identiteit van de deelnemers. De spreiding lijkt redelijk in het midden te liggen: ‘eerder open’ haalt bijna 30% van de stemmen binnen, terwijl zowel ‘zeer open’ als ‘zeer gesloten’ het met een schamele 8% moeten stellen. Zij die voor de gesloten opties kozen, geven het behoud van privacy aan als de voornaamste reden voor hun voorzichtigheid.

Wanneer bevraagd naar hun pornoconsumptie van de voorbije week, ligt het overgrote deel tussen ‘geen’ en ‘1 à 2 uur’. Er is echter een opmerkelijke uitschieter: 1,5% van de bevroegden overstijgt de 20-urengrens! Wie ze ook zijn, wat hen drijft is erg duidelijk! 10% kijkt overigens ook dagelijks, terwijl iets meer dan de helft het houdt op wekelijks of minder. 60% van de deelnemers vindt het eigen pornogebruik gezond, maar 30% bestempelt de eigen pornoconsumptie als te veel, en bij kleine percentages blijkt het pornogebruik te

interfereren met het seksleven. Toch is er slechts een vijfde van de deelnemers dat zich uitdrukkelijk schuldig voelt na het kijken van porno. De meesten ondervinden echter helemaal geen wroeging.

Let's take this outside

Wanneer het over de inhoud van de bekeken porno gaat, wordt erg duidelijk dat incestverhalen en materiaal waarbij er een aanzienlijk leeftijdsverschil is de grootste afknappers zijn. De onderwerpen die de meeste fanaten binnenhalen, zijn triootjes en seks op een openbare plaats. De aantrekkelijkheid van een avontuurtje in het openbaar keert terug wanneer de deelnemers gevraagd worden welke vijf categorieën zij het snelst zouden aanklikken. Opmerkelijk genoeg: hoewel slechts 18% van de studenten aangeeft homo- of biseksueel te zijn, kijkt meer dan 30% naar homoseksuele porno van het eigen geslacht. Daarnaast blijken studenten kenners van het vak te zijn: hoewel een vijfde van de bevroegden op geen enkele kan komen, kan een vierde toch minstens 6 pornosterren bij naam noemen. De echte experts, ruwweg 4%, heeft zelfs een databank die tot over de dertig reikt. Deelnemen blijkt echter onaantrekkelijk. Minder dan 20% van de studenten zou het zelfs niet in overweging nemen in een pornofilm mee te spelen.

Een vierde kan minstens 6 pornosterren bij naam noemen

Meer dan 30% kijkt naar homoseksuele porno van het eigen geslacht.

Handen onder het deken

Buiten vragen over porno, bevat de enquête ook enkele vragen die gaan over masturbatie bij studenten, ongeacht welke pornografische middelen daarbij gebruikt worden. Eén van die vragen peilde naar de leeftijd waarop deelnemers voor het eerst masturbeerden. De grootse groep blijkt hier 12 tot 14 jaar te zijn, met 40% van de antwoorden. Blijkbaar zit er aanzienlijke speling op dit getal, want zowel ‘10-12’ als ‘14-16’ liggen rond de 20%. De categorieën 16-18 en 8-10 halen elk een dikke 5% binnen.

De helft van de bevroegden is ervan overtuigd dat ze minder (zouden) masturberen wanneer ze een relatie hebben. 30% spreekt dit echter tegen met een duidelijke ‘Nee’, overtuigd dat een relatie geen invloed zou hebben op hun masturbatiegedrag. Dit wordt kracht bijgezet door de resultaten van een andere vraag, waaruit blijkt dat meer dan twee derden van de studenten in een relatie nog masturbeert buiten seks met de partner. 📺

Dystopische dildo's en postmooi

Over technologie en seks

door Arne Sonck en Jan Costers / Beeld: Guillaume Deprez

Sex sells, en zo ook de technologie die inspeelt op de bevrediging van onze fysieke geneugten. Porno maken van je favo acteur en sex robots zijn geen futuristische snufjes meer, maar een realiteit.

Technologie is een constant toenemende factor in de meest uiteenlopende aspecten van ons leven. Ook ons seksleven komt steeds meer in contact met technologie. Virtual reality porno, op afstand bestuurbare dildo's, intelligente seksrobots... We verwachten het morgen maar eigenlijk is het er al. We zoomen even in op enkele interessante maar wellicht ook verontrustende ontwikkelingen in de wereld van de futuristische erotica.

Deepfakes

Dat het internet een donkere plaats is, is al langer geweten. Sinds enkele maanden is er een nieuw monster opgedoken dat luistert naar de naam 'deepfakes'. Oftewel: smijt wie je maar wil in video's waar ze niet thuishoren. De redditgebruiker /r/deepfakes lanceerde eind vorig jaar Faceapp, een programma dat videom-

anipulatie naar een nieuw niveau brengt. Het principe van het programma is redelijk simpel: je geeft het programma een video, een set foto's van iemand – liefst zo uitgebreid mogelijk en uit zoveel mogelijk verschillende hoeken – en laat het algoritme zijn gang gaan. Enkele uren of dagen later heb je een video van hoge kwaliteit

Wraakporno kan naast gestolen nu ook gefabriceerd worden

waarbij het gezicht van de persoon in de foto's digitaal geplakt is op de persoon in de video.

Het duurde ook niet lang voor het internet haar meest bekende regel losliet op dit programma – rule 34: If it exists, there's porn of it – en het forum overspoeld werd met valse pornografische video's van

celebrities zoals Emma Watson, Margot Robbie of Gal Gadot. Gemakkelijk gezegd is het dus een upgrade van gephotoshopte naaktfoto's. Toch is er een groot en belangrijk verschil. Met Faceapp kan iedereen dergelijke video's maken omdat het programma volgens een algoritme werkt dat gebruik maakt van AI. Enige benodigdheden zijn dus een digitaal fotoalbum, een internetconnectie en wat tijd. De gevolgen van een dergelijk programma zijn groter dan je op het eerste gezicht verwacht.

Vervalste Wraakporno

Celebrities zijn vaak een target van op naakt beluste internetcreeps – denk daarbij aan de stroom gelekte naaktfoto's tijdens de zogenaamde fapping. Maar het duurde niet lang voor andere redditgebruikers vroegen of het mogelijk was om

Derne porno

zulke video's te maken van hun ex-vriendinnen of mensen waar ze een crush op hebben. Op deze vraag is het antwoord helaas ook positief. De enige voorwaarde is genoeg foto's hebben. Momenteel zijn de video's nog zeer kort of lijken ze – bij gebrek aan goede foto's – wat op de seksscène uit Blade Runner 2049, maar deze technologie zal enkel nog verbeteren.

En het grote probleem bij deze technologische vooruitgang is dat er juridisch nog niet zo veel tegen te doen valt. Hoewel websites als Pornhub en Twitter al gezegd hebben deepfake-videos te bannen, zijn deze nog altijd gemakkelijk te vinden op het internet – en al zeker op the dark web. En wettelijk gezien ligt het thema ook moeilijk, omdat enkel het gezicht van iemand gebruikt wordt en het lichaam dat van een pornstar is, waardoor het thema van consent – op juridisch vlak dan – een troebel gegeven wordt. Zeker is wel dat de zogenaamde wraakporno – die overigens wel illegaal is – een nieuwe dimensie krijgt: we hoeven dus niet langer enkel bang te zijn dat onze sexts of pikante filmpjes gelekt of gestolen kunnen worden, maar nu dus ook dat ze gefabriceerd kunnen worden. En in tijden waarin de selfiecultuur floreert, lijkt dit een angstaanjagend gegeven.

Mechanisch Sekshoofd

Naast vervalste porno komen technologie en seks op meer tastbare manieren samen. In 2017 werd Harmony, beschreven als 's werelds eerste intelligente seksrobot, geleased. Harmony is de gerobotiseerde versie van de door Abyss Creations uitgebrachte realdoll, een levensechte silicone sekspop. Het huidige model is een met artificiële intelligentie uitgerust robohoofd dat vastgemaakt is aan een realdoll, waarvoor het bedrijf zo'n 15 000 dollar aanrekent. Wel kunnen klanten die al een sekspop hebben het hoofd apart bestellen.

De belangrijkste vernieuwing die Harmony onderscheid van andere sekspoppen is haar artificiële intelligentie (AI). Ze kan conversaties onderhouden, bijleren over haar eigenaar en de wereld en ingaan op avances. Via een app kunnen de gebruikers haar persoonlijkheid instellen waarnaar ze zich zal gedragen in interactie. Deze inter-

actie is op veel punten vergelijkbaar met digital assistants zoals Siri of Alexa, al legt het bedrijf er de nadruk op dat Harmony dat met een veel explicietere persoonlijkheid zal doen, dat ze in staat is om gevoelens en liefde uit te drukken, bovendien zou ze zelfs een orgasme kunnen krijgen.

Frigid Farah

Nu de technologie rond seksrobots concreter wordt, komen er ook reacties naar boven die zich vragen stellen bij de gevolgen. Naar aanleiding van de persaadacht voor Harmony kwamen eind vorig jaar onder andere reacties vanuit feministische hoek. De pornografische representatie als levensechte robots zou vrouwenlichamen nog meer objectiveren en het idee dat mannen aanspraak hebben op gemakkelijke seks wanneer ze dat maar willen, vergroten.

Wel kunnen klanten die al een sekspop hebben het hoofd apart bestellen

Deze kritiek, die ook vaak bij discussies rond porno aangehaald wordt, zou nog relevanter zijn aangezien de robots uitgerust zijn met artificiële intelligentie, wat hen in staat stelt levensechte partners te imiteren. Uitgebreid gebruik van seksrobots zou percepties en verwachtingen creëren bij mannen dat vrouwen zich als hun machinale imitators moeten gedragen: willoos en meegaand.

Sterke ophef kwam er ten gevolge van berichtgeving over Roxxy, een seksrobot die wellicht niet kon wandelen, maar wel verschillende lichaamsdelen kon bewegen en eveneens uitgerust was met AI. Net als Harmony zouden gebruikers haar persoonlijkheid kunnen kiezen op basis van vijf persoonlijkheidsmoden, zoals S&M Susan en Wild Wendy. Waar verschillende critici over struikelden was de Frigid Farah-setting. Deze wordt door het bedrijf Truecompanion beschreven als 'very reserved and does not always like to engage in intimate activities'. In deze setting zou de robot ac-

tief de seksuele avances van haar eigenaar proberen te weerstaan, wat volgens critici neerkwam op verkrachtingssimulatie. Dit zou potentiële verkrachters dus toestaan om te oefenen en volgens anderen zou Frigid Farah zelfs verkrachting normaliseren en dus op termijn misschien mee gaan veroorzaken.

Daarnaast was er nog een probleem met Roxxy. Hines, haar maker, presenteerde Roxxy in 2010 op een conventie voor adult entertainment. Dit zorgde voor een enorme persaadacht en publieke fascinatie. Sindsdien hangt er echter een mysterie rond de robot; hoewel op de website overal staat dat je haar kan bestellen, is er sinds 2010 nog geen enkele Roxxy waargenomen en is er geen bewijs dat ze bestaat.

Problemen voor de toekomst

Een ander probleem met de opkomende technologie is dat er nog te weinig is nagedacht over de potentiële gevolgen ervan. In 2017 publiceerde de Foundation for Responsible Robotics (FRR) een rapport dat een eerste stap wil zetten om de impact van sex robots op maatschappij en mens in te schatten. Zo zoomt het rapport onder andere in op de vraag of seks met robots een mainstream gegeven zal worden, of dit tot meer sociale isolatie zou kunnen leiden,

of robotbordelen acceptabel zullen zijn, ... Volgens FRR zou de technologie ook gebruikt kunnen worden voor seksuele therapie bij bijvoorbeeld beperkt seksueel functioneren, of voor seksuele gratificatie bij ouderen of andersvaliden. Het rapport wijst erop dat dit ingewikkelde ethische vragen met zich mee zou brengen. Meer nog is dat het geval bij hun laatste vraag; of seksrobots ook kunnen helpen met het verlagen van seksueel misbruik, doordat ze hun criminele seksuele verlangens dan op de machine kunnen uitwerken. Het rapport wijst hierbij op de sterke onenigheid in deze discussie. Bovendien wijzen ze erop dat mensen toestaan om hun donkerste fantasieën uit te werken op levensechte robots wel eens een zeer negatieve impact kan hebben op de sociale normen rond dit soort fantasieën en dus juist meer gevaar kan creëren voor de mogelijke slachtoffers.

'Bedankt om naar mij te luisteren'

De menselijke kant van mannelijk sekswerk

door Anneka Robeyns en Esther Lamberigts / beeld: Marie Hendrix

Niemand wil herleid worden tot zijn beroep. Mannelijke sekswerkers evenmin. Vijf masterstudenten geschiedenis brengen in een lezing de menselijke kant van het verhaal.

Mannelijke en transgender sekswerkers zijn een verdoken, kwetsbare en moeilijk te bereiken doelgroep. Waar of niet waar? Eigenlijk beide. MSM, mannen die seks hebben met mannen, is een hyperdiverse en veelzijdige sector. De weinige kennis die er over bestaat, slaagt er echter niet in om bepaalde vooroordelen te doorprikken. Vijf maanden lang werkten masterstudenten geschiedenis - Leon Janssens, Stijn Carpentier, Marie Hendrix, Laura Schoorens en Milan Vandermeulen - intensief samen met de Antwerpse organisatie BoysProject en domeinexpert Magaly Rodriguez. Dat gebeurde in het kader van 'service learning', een maatschappijgerichte stage binnen de opleiding geschiedenis. Het resultaat? Een hit van een lezing, een fototentoonstelling, vijf enthousiaste geschiedenisstudenten en een empowerende ervaring voor de 'gasten', zoals de sekswerkers doorgaans genoemd worden.

Escort(e) van 't stad

'Vijf man en een paardenkop', begint Stijn Carpentier, 'zoveel man dacht ik dat er ging afkomen. Maar de opkomst voor 'Escort(e) van 't stad' was onverhoopt groot. Ik heb de Justus Lipsiuszaal nog nooit zo vol geweten.'

Niet vanzelfsprekend, vertellen de studenten. Mannelijk sekswerk krijgt namelijk een dubbel stigma te verduren omdat zowel homoseksualiteit als prostitutie nog steeds niet algemeen aanvaard worden. Dat de perceptie van prostitutie problematisch is, werd alvast duidelijk tijdens de lezing.

'Mannelijke sekswerkers worden altijd gereduceerd tot hun job, terwijl die groep enorm divers is. Eenmaal je in gesprek verwickeld geraakt met een van de gasten, dan blijkt dat die hebben meegeleefd in een musical of in een toneelstuk. Of met poëzie bezig zijn en gewoon studenten zijn zoals wij.'

'Mensen gaan er vaak van uit dat wie seks heeft met mannen meteen ook homo moet zijn. Dat is helemaal niet zo in vele gevallen. Sommige gasten die homoseksuele contacten hebben, identificeren zich helemaal niet als homo.'

'Wij gaan ervan uit dat sekswerk een realiteit is'

Jasper Kerremans,
hulpverlener BoysProject

Callboys en Matroesjka's

In de lezing van de geschiedenisstudenten kwam naar voren dat de slachtofferrol bij sekswerk doorgaans sneller wordt vervuld door vrouwen. Een treffende representatie daarvan is te vinden in de Vlaamse tv-wereld. Leg de gigoloserie Callboys eens naast Matroesjka's, de reeks over vrouwelijke prostituees uit 2006. In de eerste serie krijgen de mannen geen slachtofferrol toebedeeld, besloten de studenten. De vier mannen richten een eigen escortbureau op en bepalen wie ze aan hun degen rijgen. In Matroesjka's daarentegen worden Oost-Europese meisjes door mannelijke vrouwenhandelaars gerekruteerd en geëxploiteerd als prostituees.

Het onderscheid is tekenend voor de algemene beeldvorming in Vlaanderen. Frappant is bijvoorbeeld hoe Callboys teruggrijpt naar het clichébeeld van de gigolo, een mannelijke prostituee met

De kerk.

Op onze weg naar de plek waar C voor de eerste keer sneeuw had gezien, kwamen we deze kerk tegen. De metro raasde voorbij en C vertelde over hoe hij jaren eerder in deze kerk voor het altaar stond en zijn geliefde niet kwam opdagen. Hij beschrijft deze gebeurtenis als een echt dieptepunt en een moment dat hem heeft gekraakt. De rol van zijn moeder was hierbij ontzettend belangrijk; zelf zegt hij daarover dat hij zonder zijn moeder veel moeilijker uit deze put was geraakt. Deze foto past in het verhaal van C en symboliseert zijn droom om zich te settelen. Eigenlijk wilt hij niet lang meer aan de slag als sekswerker. Het is nu tijd voor andere dingen, zoals zijn dochtertje gelukkig maken en het stichten van een gezin met een huisje, een tuintje en een kindje.

vrouwelijke klanten, terwijl dit type slechts een klein deel van de mannelijke sekswerkpopulatie vertegenwoordigt. De studenten merkten dan ook dat een lezing over mannelijk sekswerk niet evident bleek voor iedereen. 'Bepaalde mensen uit onze omgeving zijn niet naar de lezing gekomen omdat ze het thema niet aankonden. Maar tegelijkertijd hebben we mensen ook doen veranderen van mening. Mijn papa bijvoorbeeld was in alle staten van enthousiasme', lacht Marie.

Afschaffen, reguleren of eindelijk eens luisteren?

Desondanks is er nog werk aan de winkel. Huidige debatten over prostitutie laveren namelijk tussen 'afschaffen' of 'reguleren', maar gebeuren steeds weer boven de hoofden van hun doelgroep.

'Er moet echt eens naar de sekswerkers zelf worden geluisterd', benadrukt Stijn, 'want door politici wordt dat momenteel niet gedaan. Het hele debat over Villa Tinto gebeurde bijvoorbeeld compleet boven de hoofden van iedereen die er echt iets mee te maken had. Sommige academici beginnen daar nu wel meer en meer op te letten. Professor Rodriguez is zo iemand.'

Ook de Antwerpse hulporganisatie BoysProject zet een stap in de goede richting. Jasper Kerremans, die er al vijf jaar hulpverlener is, vertelt hoe zij een veilige plaats voor mannen en transgenders creëren en aan schadebeperking en preventie doen. 'We gaan ervan uit dat sekswerk een realiteit is. Veel mensen overleven op die manier of maken die keuze, daar gaan wij niet moraliserend over oordelen,' klinkt het.

Concreet informeren de hulpverleners van BoysProject over seksuele gezondheid, delen ze condooms uit en bieden ze gratis doktersafspraken aan. Jasper vult aan: 'Er is elke woensdag ook een drop-in, een ontmoetingsmoment in huiskamersfeer. De gasten kunnen er gewoon binnen en buiten lopen. Dat werkt heel goed bij onze doelgroep, merken we.'

Een kat in een huiskamer

'We hadden eerst wat koudwatervrees', vertelt Jasper over het service learning project van de geschiedenisstudenten. 'Maar er was een duidelijke vraag vanuit onze gasten: wanneer gaan wij eigenlijk ons verhaal eens opschrijven? Want wij komen eigenlijk nooit aan het woord om onze geschiedenis te vertellen.' Aandacht voor het persoonlijke verhaal stond bijgevolg centraal in de fototentoonstelling die bij de lezing hoorde. Marie Hendrix, het meisje achter de cameralens, licht toe hoe ze steeds gewoon met de gasten door de stad wandelde en hen zelf het woord liet nemen. 'Met de fototentoonstelling willen we laten zien dat het alles behalve clichéverhalen zijn. Daarom kozen we voor onze poster ook het super herkenbare en huise-lijke beeld van een kat.'

'K. was de enige sekswerker die herkenbaar gefotografeerd wilde worden. Hij was ook aanwezig op de avond van de lezing. De hele tijd heeft hij bij zijn eigen foto gestaan. Zo van "kijk, hier ben ik". Ik denk dat het voor hem heel veel betekende om niet scheef bekeken te worden en het gevoel te hebben dat er een grotere groep interesse had in hem.'

De studenten hebben er een interessante en soms emotionele rit op zitten. Maar ze kijken met een tevreden blik terug op hun ervaringen. 'Af en toe kwamen er ook heel zware verhalen boven water. De treinrit naar huis was dan van onschatbare waarde. Dan konden we even stoom afdalen.'

'Het is eigenlijk opvallend hoe we zoveel tijd in dit project hebben gestoken. Professor Rodriguez voelt zich daar ook schuldig over', lachen de studenten. 'Gelukkig is het voor ons altijd meer geweest dan een vak'. 📷

De kat.

Eigenlijk is K. allergisch voor katten, maar toch mag Diva blijven. Anders zou zijn echtgenoot hem buiten zetten, grapt hij. Het is duidelijk dat ook hij enorm gehecht is aan haar. Ze vertelt een verhaal dat ons meeneemt naar een donkere periode uit zijn leven: een periode waarin ze in een onbewoonbaar huis leefden, zonder al te veel levensvoorzieningen. Zo vormt Diva een link tussen zijn verleden en een levensfase die misschien niet perfect is, maar wel gelukkig.

De spuitbak.

Op Boysproject is er ook plaats voor de slechte momenten en de problemen. Druggebruik is iets wat we in onze gesprekken vaak aantreffen. Sommigen gebruiken drugs om seks met klanten te kunnen hebben, anderen gebruiken gewoon om een leuke tijd te beleven.

‘Ik woon met twee vaste slaven in huis’

BDSM-cultuur onder studenten

door Anneka Robeyns en Nora Sleiderink / beeld: themabeeld

In 2013 erkende de UGent de eerste SM-studentenvereniging van ons land, Kajira. Zij bieden een platform voor studenten met interesse in BDSM.

‘Het oprichten van Kajira gebeurde gewoon door een berichtje te plaatsen op FetLife, dat is de sociale netwerksite voor mensen met een kink,’ vertelt Peter, de preses. ‘Dat was nog voor de hele Vijftig-Tinten-hype, dus BDSM was lang nog niet zo bekend en aanvaard als nu.’

‘De juridische dienst heeft zelfs advocaten ingeschakeld om te toetsen of onze bezigheden wel legaal waren. Ze kwamen uiteindelijk tot de vaststelling dat BDSM an sich niet illegaal is in België - een grote stap voorwaarts - en erover praten dus al zeker niet.’

Kajira doet inderdaad niet aan wilde orgieën waarin iedereen elkaar verrot slaat. Dat is een cliché. ‘Het ergste wat wij doen, is dat we soms spullen knutselen,’ volgens Jeroen*, ‘zoals zweepjes uit fietsbanden maken. Maar we mogen die niet gebruiken! En dat is meteen de grootste fabel die er over Kajira bestaat.’ De clubactiviteiten lijken niet enorm te verschillen van andere studentenclubs. Een spelletjesavond hier, een spaghettislag daar. Er worden ook praatavonden georganiseerd, waar leden in kleine groepjes discussiëren over vastgelegde thema’s.

BDSM kort en bond(ag)ig

BDSM staat voor Bondage and Discipline (BD) en Sadism and Masochism (SM). ‘Er bestaat een acroniem om het meer duiding te geven, namelijk ‘RACK’, vertelt Jeroen. ‘Dat staat voor “Risk Aware Consensual Kinks”. Je bent risk aware, gewaar van het risico. Daarnaast betekent consensual kinks dat je allebei toestemt om de kinks samen uitvoeren. Dat is basically BDSM.’

‘Er is een schijn van ongelijkheid, maar de partners zijn evenwaardig,’ laat Emma* ons nog weten. ‘Op dat vlak is SM veel veiliger dan vanilla sex (traditionele seks, red.) omdat bij SM de regels expliciet worden gemaakt. Er is een cultuur van consent. Ik heb zelf echter al vaak meegemaakt in Leuven – je gaat uit, ontmoet een jongen, beetje

dansen, beetje flirten en dan de woorden ‘ga je mee naar mijn kot’. Maar er wordt helemaal niet besproken wat er op dat kot gaat gebeuren.’

‘Dat is eigenlijk iets wat iedereen van SM kan leren, dat we niets onbesproken mogen laten. Communiceren, consent en je gezond verstand gebruiken, is de boodschap.’

The rabbit hole goes deep

BDSM is dus een allesomvattende term voor niet-traditionele seks? Jeroen beaamt: ‘Dat klopt, maar je moet oppassen. Als je je vriendin eens op z’n hondjes neemt en haar een klets op haar achterste geeft, ben je niet automatisch deel van deze wereld. Ik kan een pirouette doen, maar dat maakt me toch ook geen ballerina? Als je echt de intentie hebt om pijn te doen, tot op het punt dat

er wonden zijn, dan kunnen we het als BDSM beschouwen.’

‘Je hebt daarnaast echt honderden subgroepen binnen de BDSM-wereld, the rabbit hole goes deep. Er zijn luiersfetisjes,

knuffelfetisjes, elektriciteitsfetisjes, noem maar op. Sommigen worden zelfs opgewonden van de geur van boeken.’

Over de pijnpunten binnen de BDSM-wereld, vertelt Emma*: ‘Wat soms nog wel eens gebeurt, is kinkshaming. Dat is de kink van iemand anders veroordelen als vies of raar. Ja, daar kun je niet om heen. Er lopen rare dingen in de wereld rond.’

‘Kinkshaming is inderdaad altijd een probleem,’ stemt Jeroen* in. ‘Je hebt mensen die zeggen van ‘hoe kan je dat doen, je vrouw zo slaan’. Maar dat is gewoon onze relatie. Mensen moeten daar niet over discussiëren. Wanneer de ander er niet mee akkoord gaat, dan pas wordt het inderdaad domestic violence.’

‘Langs de andere kant heb je er ook die bij het minste ‘kinkshaming’ roepen, terwijl het soms onschuldig bedoeld is. Ik praatte laatst met mensen die een natuurkink hebben. Die seks hebben met bomen door ertegen te wrijven of zelfs aarde in hun vagina stoppen. Iemand stelde toen de

‘Er ligt hier overal wel wat gerief in huis’

‘Als je je vriendin eens op z’n hondjes neemt en haar een klets op haar achterste geeft, ben je niet automatisch deel van deze wereld’

vraag: “Kan je dan geen problemen krijgen met maden of infectie?” En meteen werd die beschuldigd van kinkshamen... terwijl, dat is toch een normale vraag?”

BDSM als levensstijl 24/7

‘Ik woon met twee slaven in huis.’ Lady Lupin, BDSM-coach, vormt een polyamoriekoppel: ze heeft relaties met zowel vriend als vriendin, maar zij niet met elkaar. Dagelijks worden er ook BDSM-regels gehanteerd zoals straffen. ‘Er ligt overal wel wat gerief in huis. We hebben vaste speelplaatsjes ingericht.’

Elke slaaf heeft zijn eigen functie. ‘Mijn mannelijke slaaf is een lustslaaf die ervoor moet zorgen dat ik het thuis naar mijn zin heb. Als ik seks wil, kan ik hem gewoon oproepen. Ook rijdt hij me rond en betaalt hij veel voor mij’, zegt ze. ‘Mijn vrouwelijke slavin is meer een meidslavin. Ze doet huishoudelijke taken en bedient met op mijn wenken, zodat ik niet te veel moet rondlopen.’

De twee slaven dragen ook vaste uniformen: hij een zwart T-shirt met opschrift à la ‘Wil je mij gebruiken?’ of ‘Wat heb je nodig?’, zij een meiduniform met apron. Beiden dragen in huis ook een collar. ‘Er zijn ook vaste aansprekingen. Voor mijn vriend is dat “meesteres”, voor mijn vriendin ‘madame’. Wij hebben een soort Frans huishouden, dus het leek me ook vree tof om die term te gebruiken.’

Leerkracht

Haar taalgebruik liegt er niet om: Lady Lupin is van Gent. Momenteel studeert ze aan de Onderneemerscholen, maar ze is ook opgeleid als leerkracht aan de Arteveldehogeschool. Riscovol, noemt ze het zelf. ‘Ik snap dat het niet zo aangenaam is om te weten dat een leerkracht, die zich over tieners ontfermt, ook bezig is met BDSM-avontuurtjes. Maar ik heb daar nooit problemen door ondervonden.’

Haar bezigheden houdt ze niet geheim. ‘Ik ben daar heel open over,’ klinkt het, ‘behalve tegen mijn familie. Zij zijn heel christelijk en vinden het dus al

raar dat ik biseksueel ben - laat staat dat ik me met BDSM bezig houd.’

Toch heeft ze het gevoel dat de maatschappelijke acceptatie van BDSM er een stuk op vooruit is gegaan. ‘Zeker met Fifty Shades of Grey. Het is meer bespreekbaar en laagdrempelig geworden.’ Wel heerst er bij sommige ouders het cliché dat de BDSM-lifestyle een sekte is. ‘Dat hoor ik nog vaak. Maar voor de rest begint iedereen wel te beseffen dat het niet allemaal en alleen extreem is, maar eigenlijk ook een puur slaapkamerspel.’

Speelplaats

‘Mijn eerste ervaring met BDSM was bij een leuk avontuurtje toen ik veertien was. Mijn vriend had mij voor de grap op een speelplaats vastgebonden.’ Dat was angstaanjagend, maar doorheen de jaren begon ze steeds extremere porno te kijken en leerde ze BDSM kennen. ‘Een wereld ging voor mij open. Ik heb toen ontdekt dat ik een aantal fetisjes heb die al jaren in mij zaten, maar waar ik nooit de woorden voor vond.’

Dat was helemaal anders aan de hogeschool. Lady Lupin: ‘Iedereen sprak daar heel open over zijn seksualiteit. Daar werd gewoon over gebabbeld en gelachen. Op een gegeven moment heb ik dan ook gezegd: “Kijk, ik doe aan BDSM.” Die dachten: “Wow, zo’n preuts meisje, zo’n stille?” (lacht) Vanaf dan ging het snel. Lady Lupin ontdekte de Gentse BDSM-studentenclub Kajira. ‘Ik kan iedereen met interesse aanraden naar daar te gaan. Er zijn praatavonden waar je zonder enige verplichting kennis kunt maken met BDSM. Het is ook heel inclusief, er is bijna geen taboe.’

In Leuven bestaat er geen gelijkwaardige tegenhanger van de club. ‘De community is in Leuven echt niet uitgebreid. Ook de munches (praatavonden om tips and tricks te delen over BDSM en fetisjes, red.) zijn daar heel klein’, weet Lady Lupin ons te vertellen. 📍

*Namen met een * zijn gefingeerd*

Kinks, fetisjes en de voeten van Uma Thurman

Kunnen we biologisch verklaren waarom bepaalde regisseurs voeten zo aantrekkelijk vinden?

door Anneka Robeyns
tekeningen: Daphne de Roo

We vallen op brunettes, we vallen op blondines. De één loopt warm van voeten, de ander wordt geil bij het knallen van de zweep. Kan die verscheidenheid van smaken biologisch verklaard worden?

Franse psycholoog Alfred Binet coïncide in de tweede helft van de negentiende eeuw de term 'fetisj' voor het eerst. Die term wordt gebruikt wanneer een persoon niet in staat blijkt om tot orgasme te komen zonder dat de fetisj aanwezig is. Het verschil met een kink is dan dat de aanwezigheid ervan een persoon helpt om tot orgasme te komen, maar niet per se noodzakelijk is.

Seksuele kinks en fetisjes spreken tot de verbeelding, maar ontwikkelen eigenlijk zelden tot een situatie waarin een overtreding wordt begaan. Dat durft nog wel eens de beeldvorming te zijn in populaire cultuur. In het echte leven zijn afwijkende seksuele preferenties vaak onschadelijk. Quentin Tarantino, bijvoorbeeld, heeft met zijn voet fetisj nog niemand kwaad gedaan. Van sadomasochisme tot podofilie: wij vragen ons af of er een biologische verklaring te vinden valt voor die grote verscheidenheid aan seksuele preferenties.

Geen verhaal van 'enkel biologie' Allemaal een fetisj

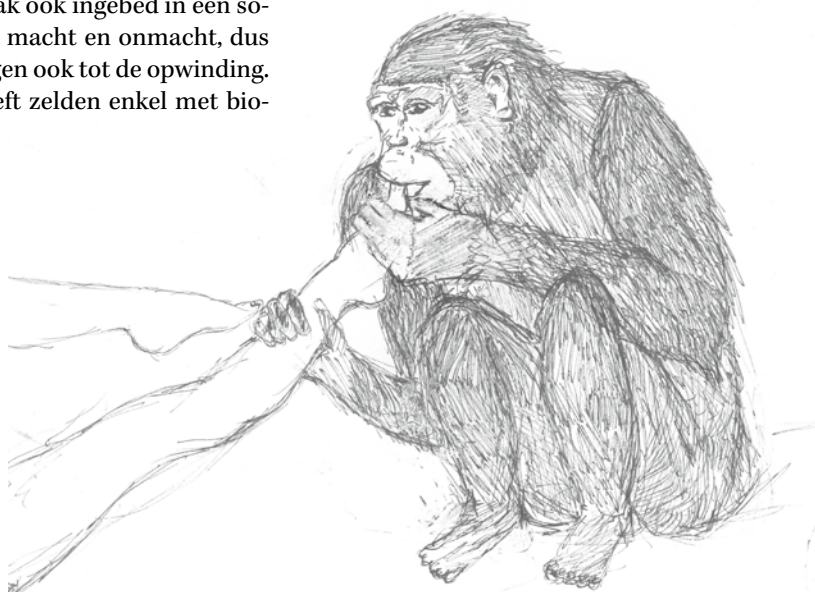
'Seksuele opwinding is een complex gegeven dat ook met gevoelens te maken heeft. Wij zien het als een psychofysiologisch construct. Het is niet helemaal mogelijk om alleen naar biologie te kijken,' krijgen we al snel te horen. Hoogleraar Erick Janssen, verbonden aan het instituut voor familiale en seksuologische wetenschappen, staat ons te woord.

'Waar je je opgewonden van kunt voelen en waar je daadwerkelijk fysiologisch opgewonden van wordt, komen bijvoorbeeld niet altijd met elkaar overeen. Dat maakt de dingen wat complexer. Zo is bekend dat mannen lichamelijke reacties hebben vertoond op verkrachtingsscènes, terwijl ze dat subjectief gezien niet prettig vinden om naar te kijken.'

Hoe zit het dan met mensen die genot hebben van pijn? 'Pijn is een subjectief gegeven dat zowel fysiologisch als psychologisch werkt. Als we het over BDSM hebben, is het vaak ook ingebed in een sociale context van macht en onmacht, dus die aspecten dragen ook tot de opwinding. Opnieuw, het heeft zelden enkel met biologie te maken.'

Er is nog maar weinig onderzoek gevoerd naar het biologische aspect van afwijkende seksuele voorkeuren: 'Ik ken geen laboratoriumstudies over mensen die seksueel genot uit pijn halen,' aldus Janssen. 'Het meeste wat daarover te vinden valt in de wetenschappen gaat samen met conditioneringsprocessen of leerprocessen. Die kunnen de breinstructuur op zich wel doen veranderen.'

'We weten ook dat meerdere soorten fetisjes en parafilieën vaker voorkomen bij mannen dan bij vrouwen. In zekere zin hebben we allemaal bepaalde fetisjes en reageren we niet allemaal op dezelfde dingen.' Over de vraag of afwijkende seksuele preferenties aangeboren of erfelijk kunnen zijn, komen we te weten dat het niet zo eenduidig is. 'Wat wél erfelijk zou kunnen zijn, is hoe hoog iemands pijngrens ligt of hoe snel iemand opgewonden kan worden.' ■

**EEN HART VOOR STUDENTEN
EN EEN TEAMPLAYER?**

KOM BIJ STURA

MANDATEN-DINER

29 maart 2018

24 april 2018

**STUDENTENRAAD
KU LEUVEN**

**Start: 18u
Einde: 22u**

**'s meiersstraat 5, 3000 Leuven
www.kombij.stura.be**

f studentenraad KU Leuven

NAVRAAG: SAMMY MAHDI

‘Ik ben ervan overtuigd dat ik zowel NSV’ers als PVDA’ers over de streep kan trekken’

door Jef Cauwenberghs / beeld: Emmanuel van der Beek

Met Pasen in aantocht lijkt de Vilvoordse messias herrezen. Geboren om gepolariseerd Vlaanderen nuance bij te brengen trekt jongerenvoorzitter Sammy Mahdi als aanstormend CD&V-talent naar de kiezer.

‘Voor de zoveelste keer: neen, Pamuk is er niet bij.’ Overal waar hij zich toont moet hij zich verantwoorden voor het feit dat zijn trouwe viervoeter elders is. Dat is in Leuven niet anders. Op Gert Verhulst na moet Sammy Mahdi (28) de laatste maanden zowat het bekendste baasje in Vlaanderen zijn geworden. Maar achter de Brusselse dierenvriend schuilt ook een gedreven politicus. Voorzitter van jong CD&V, trotse tsjeef en getipt als hét opkomende talent voor de Christendemocraten. Het gaat hard voor Mahdi. En te bedenken dat het allemaal begon bij een ander Vilvoords boegbeeld. *Let the beast go!*

Een van jouw jeugdhelden is wijlen Jean-Luc Dehaene. Best opmerkelijk voor een 28-jarige. Wat maakt ‘de loodgieter’ voor jou zo speciaal?

‘Hij was premier in de tijd dat mijn politieke interesse gewekt werd. Ik keek vaak naar debatten in de Zevende Dag die ingewikkeld of langdradig waren. Jean-Luc had een zekere drive waarmee hij alles klaar en duidelijk kon uitleggen. Dat is een houding die ik nu zelf ook in debatten probeer aan te nemen. Antwoord op de vraag of geef geen commentaar. No-nonsense. Dat is vandaag de dag moeilijk in de politiek.’

Van Theo Francken zou je ook kunnen zeggen dat hij no-nonsense is.

‘Hij is no-nonsense maar daarom niet altijd correct. Zeggen dat vluchtelingen een bedreiging vormen voor onze sociale zekerheid, dat is no-nonsense maar ook bullshit. Het moet nog altijd kloppen wat je zegt.’

Hoe zou een oerchristendemocraat als Jean-Luc Dehaene hebben gekeken naar die hele socio-culturele discussie in de politiek?

‘Ik denk dat hij zich vooral vragen zou stellen over de manier waarop we vandaag aan politiek doen. Zou hij zelfs de goesting nog hebben om aan politiek te doen?’

Goede vraag. Zou dat hele kibbelkabinet iets voor hem zijn?

‘Hij zou net als vele anderen ook teleurgesteld zijn. Dat is voor een deel ook de verantwoordelijkheid van de premier die duidelijk de lijnen moet uitzetten. Daarbij komt dat N-VA een relatief jonge partij is met weinig ervaring in machtsposities. En om even terug te komen op de polariserende debatten die door deze regering gevoerd worden, zoals het hoofddoekenverbod: ik denk dat Jean-Luc daarvoor zou passen. Hij zou de CD&V-lijn uitdragen. Gebruik je boerenverstand en laat iedereen vrij zolang het in het wettelijk kader past.’

Is dat unisono de partijlijn? Er klinken af en toe dissidente stemmen zoals Hendrik Bogaert die enkele maanden geleden voor een algemeen hoofddoekenverbod pleitte.

‘De zenuwachtigheid voor de lokale verkiezingen neemt toe. Lokale gevoelens in pakweg Aaltert zijn ook heel anders dan in Antwerpen-stad. Het is belangrijk dat we met een stem spreken en dat lokale politici niet enkel aan hun eigen postje denken en gaan afwijken van de partijlijn.’

Pieter De Crem, toch geen kleine garnaal, vond dan weer dat de partij te veel naar links is opgeschoven?

‘Daar is ook intern over gesproken geweest. Wouter Beke heeft hem op het matje geroepen. We spreken onze visies af op congressen. Het is niet de bedoeling dat mensen daarna standpunten gaan innemen die totaal tegen de partijlijn indruisen. Ik hoop ook dat het niet meer gebeurt want dat is enkel slecht voor de partij.’

‘Eigenlijk is het een schande dat een partij als Groen bestaat’

Als er al geen breuklijn door jullie partij loopt, dan misschien wel door jullie kiespubliek? Je haalde in een recente column nog aan dat het soms balanceren is tussen de allochtone stemmen en de meer traditionele Vlaamse stemmen.

‘Ik heb geen specifiek kiespubliek. Ik ben er naïef nog altijd van overtuigd dat ik een zaal vol NSV’ers en mensen van PVDA van mijn programma kan overtuigen. Het probleem is helaas dat je wel altijd gezien wordt als spreekbuis van de een of de ander. Terwijl ik helemaal niet de woordvoerder van een bepaalde groep in onze samenleving wil zijn.’

Haken bepaalde kiezers niet af met jullie genuanceerde communicatie over de multiculturele samenleving?

‘Ik merk dat een aantal kiezers gecharmeerd worden door de nuance. En ja, dan zijn er ook kiezers die meer oor hebben naar een harde of simplistische boodschap. Het is aan ons als partij om met hen te gaan spreken en hen alsnog te overtuigen.’

Wat is christendemocratie vandaag?

‘Dat klinkt nu flauw maar de mens die centraal staat. We kijken naar de samenleving als persoon en niet als individu. Neem nu jobs. Het gaat bij ons niet enkel om meer jobs maar ook om duurzame jobs of coaching tijdens je werk. Maar bijvoorbeeld ook om meer aandacht voor eenzaamheid in een hypergeconecteerde samenleving. En, niet onbelangrijk,

de goede relatie met middenveldorganisaties. Engagement in de samenleving, daarvoor willen wij als christendemocraten staan.’

Wat betekent het voor een jongere eigenlijk om ‘Tsjeef’ te zijn? Jullie zijn de term via een kledinglijn zelfs als geuzenaam beginnen gebruiken.

‘In de communicatiesector is les één: maak van je zwakte je sterkte. Als Beke vergeleken wordt met Marcske van De Kampioenen, zet hem dan naast Marckse en maak er een gimmick van. Wij komen er trots voor uit tsjeven te zijn. Tsjeef staat voor ons voor de centrumpartij, dé volkspartij die iedereen probeert te bereiken in de samenleving. Onze truien zijn ook grijs, *fifty shades of grey*, alle nuances in het debat.’

Steekt het niet dat N-VA zich de laatste jaren dé volkspartij van Vlaanderen noemt?

‘In het verleden hebben andere partijen dat ook gedaan. Sp.a heeft zich ook meermaals geprofileerd als volkspartij. VLD heeft dat onder Verhofstad ook gedaan. De teletubieformatie (*Janssens, Vandenbroucke, Vande Lanotte & Stevaert, red.*) representeerde ook ‘het volk’. Ik begrijp dat partijen volkspartij proberen zijn. Maar er is maar één partij die dat altijd al is geweest en dat is de onze. Wij zijn lokaal zeer sterk verankerd.’

Wat is de grootste uitdaging voor jullie partij in de komende jaren?

‘De grootste uitdaging blijft zonder twijfel het klimaat.’

Oei, je begeeft je op het terrein van een andere partij.

‘Niet waar! (gedreven) De eerste groene partij in Vlaanderen was CD&V. Wist je dat de oorspronkelijke kleur van de Vlaamse christendemocraten groen was? Het is pas later dat ze dat door een fout veranderd hebben naar dat lelijke oranje (*lacht*). Het is een schande dat een partij als Groen eigenlijk bestaat. In tijden van klimaatopwarming zou het milieu voor iedereen prioritair moeten zijn.’

Je bent nu jongerenvoorzitter. Welke ambities heb je nog?

‘Met een mooi resultaat verkozen worden in Vilvoorde. Daarna misschien de Kamer en op termijn wil ik ook wel een gooi naar het partijvoorzitterschap doen.’

En premier zoals jouw jeugdheld?

‘Minister misschien nog wel. Een premier is meer een scheidsrechter. Daar ben ik iets te onstuimig voor (*lacht*).’ 📧

KU LEUGEN

Ontdek jezelf, maar gebruik zakdoekjes, alsjeblieft. (Nee echt, da's hier een keigroot probleem en ik heb het echt gehad).

Sven Gatz zegt aanwezigheid op voetbalmatch last-minute af

“Het is 2018. ploeg zonder vrouwen = geen echt voetbal. Zonder mij dus.”

Loempia hub

THAI GUY FILLS GIRL STUDENT WITH HIS HOT LITTLE LOEMPIA

1,172,278 views • 2534 likes • 1402 dislikes

door Dijn Stobbelaere

Leuven herbouwt middeleeuwse omwalling: 'zekere grenzen, zekere toekomst'

Het Leuvens stadsbestuur zet volop in op stedelijke ontwikkeling. Daarvan getuigen de talrijke werven in de binnenstad. Wat verrassend genoeg ook op het programma staat, is de volledige heropbouw van de middeleeuwse stadsonmwalling, met bijbehorende boogschutters, poortwachters en kanonnen. Burgemeester Louis Tobback (sp.a) getuigt: 'Een stad zonder grenzen is geen stad. Dat wisten de middeleeuwers al. Dankzij hun omwalling was Leuven destijds veel veiliger dan nu, maar helaas is die oude muur niet bewaard gebleven. Daarom bouwen we hem nu helemaal opnieuw.' Het project oogst felle kritiek bij de oppositiepartijen. 'Dit is pure symptoombestrijding,' meldt Loryn Parys (N-VA) aan Veto. 'Structurele oplossingen blijven uit. Het stadsbestuur moet net praten met de immigranten. Het zijn mensen zoals u en ik, die enkel van kwaliteitsvol onderwijs willen genieten.' Toch zet het bestuur kordaat door met de plannen.

Tobback: 'Wie een eigendom bezit op het traject van de muur, ontvangt een financiële compensatie die volgens mij fair is.' De stad wilt het project dan ook voor de komende verkiezingen afwerken. 'De onteigeningen vliegen de deur uit. Ik weet dat de mensen dat niet graag horen, maar ze moeten aan het eindresultaat denken. Zekere grenzen zorgen voor een zekere toekomst.' Met aanstekelijk enthousiasme licht de burgemeester het project verder toe. 'Wie binnen wilt, moet dat legaal doen. Daarom leiden we momenteel een team jobstudenten als poortwachters op. Zij zullen de stadspoorten overzien. Bezoekers moeten uiteraard tol betalen. Dat kan met Bancontact en zelfs contactloos. Maar wie het wachtwoord kent, mag gratis binnen. 'Dat is vervelend, maar in de middeleeuwen deden ze het ook zo. Zolang de Leuvenaars het wachtwoord goed geheim houden, voorzien we weinig problemen.'

door Duillaume Geprez

Man na levenslang afgewezen door vrouwen, nu ook afgewimpeld door seksrobot

Kevin V. uit Turnhout getuigt: 'Al heel mijn leven wordt er mij weinig succes in de liefde gegund. Nochtans ben ik wel degelijk een echte nice guy. Die chickies weten echt niet wat ze missen', waarna hij zijn fedora boos naar voren schuift. 'Ik bestelde vorige week dan maar deze seksrobot uit China. Toen ik haar echter voor het eerst aanzette, weigerde ze me te pijpen. Nochtans had ik dus wel voor haar de deur opengehouden, haar een drankje getrakteerd én voor haar letterlijke turn-on gezorgd'. Nu trekt Kevin aan de alarmbel, omdat artificiële intelligentie naar eigen zeggen nu toch wel echt té gevaarlijk realistisch is.

door Duillaume Geprez

Te weinig representatie voor blanke man in porno

Vanuit verschillende hoeken wordt gewaarschuwd voor de gevaren van porno, en dan vooral het vervormde beeld op de wereld dat de kijkers hiervan overhouden. Zwaard&Kameraad, een vereniging die opkomt voor de rechten van de blanke man, wijst op de gevolgen van de vele BBC (Big Black Cock, nvdr.) filmpjes voor het zelfbeeld van de blanke man. Ze komen nu met een alternatief, filmpjes waarin enkel viriele, blanke mannen te zien zijn. 'Zo slaan we twee vliegen in één klap' laten ze weten, 'want vrouwen krijgen al veel te lang de hoofdrol. Mannen kregen tot nu toe vaak slechts een kleine rol, waarbij vaak zelfs slechts een klein deel van hun lichaam in beeld komt. En dat terwijl het grootste deel van het publiek wel degelijk mannelijk is! Wij brengen nu meer sterke, blanke, mannelijke personages naar een plek waar ze overduidelijk horen: het witte doek.'

ALBATROS

F U I F Z A A L

ORGANISEER JE EIGEN EVENTS

in de goedkoopste
fuifzaal van Leuven!

Reserveer nu via 016/22.31.09 of
albatros@loko.be
Meer info: www.loko.be/albatros

TARIEVEN

€365 huur voor een fuif

€260 huur in het weekend of voor een vereniging aangesloten bij
LOKO

€180 huur voor een cantus

3e fuif of 3e cantus op 1 jaar = 4e gratis huur

COLOFON

Hoofdredacteur Nora 'prille pitbull van de journalistiek' Sleiderink

Redactiesecretaris & V.U. Tom Dinneweth

Redactie Anneka Robeyns, Bavo Nys, Guillaume Deprez, Vinsent Nollet, Nelis Jespers, Michelle Van den Broeck

Schrijvers Jan 'een opgerolde vet, tiens' Costers, Jef 'eender wat in mijn Gatz past' Cauwenberghs, Anneka 'Gilles Michiels... mijn keppekindje' Robayns, Nora 'Maarten Boudry' Sleiderink, Lotte Dillen, Lien De Proost, Sjaak Tromp Meesters, Daphne 'gezien raketten volgens Marc toch niet kunnen opstijgen, dan maar...' de Roo, Nelis 'die van mijn moeder' Jespers, Ruben Algoet, Yumi Dille, Benno 'theoretische fysieke vakken, want die hebben me al genoeg anaal genomen' Debals, Mikhail 'dries van langenhove, onder dwang, als het moet' Efimenko, Vincent Cuypers, Tiny Pagnaer, Esther Lamberigts, Michelle 'uw ma' Van den Broeck, Vinsent Nollet

Eindredactie Nora Sleiderink, Nelis Jespers, Tom Dinneweth, Hanne Tollenaere, Jan Costers, Vinsent Nollet, Anneka Robeyns, Benno Debals, Marthe 'te lui om

te onderzoeken' Verelst, Daphne de Roo, Michelle 'Hoe je een straatverbod kan verkrijgen' Van den Broeck, Sjaak Tromp Meesters, Guillaume 'ik heb eens gehoord dat er in Kleine Brogel goeie liggen' Deprez
Beeld voorpagina Anneka Robeyns

Fotografen Bavo Nys, Emmanuel van der Beek, Yumi Dille, Marie Hendrix

Tekenaars Ruben Algoet, Guillaume Deprez, Daphne de Roo, Pjotr 'ik word gewoon niet zo graag geopenetreerd' Hubin, Josje Kerkhoven, Anneka Robeyns, Philip Lammens, Jan Costers

KU Leugen Thomas Winters, Klaas 'Marc Peeters zijn pancarte (die van ruimtevaart)' Van den Broeck, Guillaume Deprez en Stijn Dobbelaere

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

'Wat zou jij in nood als dildo gebruiken?'

IS JOUW VERZAMELING AL COMPLEET?

In onze 10 winkels tweedehandsgoederen aan correcte prijzen.
Textiel, huisraad, muziek, meubels, electro, speelgoed, muziek, boeken,...

de kringwinkel

ViTes

IJzerenmolenstraat 10-12 - Heverlee, Diestsestraat 253 - Leuven

Andere winkels: Dilbeek · Halle · Laken · Opwijk · Overijse · Sint-Pieters-Leeuw · Vilvoorde · Wespelaar

→ Gratis ophaling herbruikbare spullen 0800 2 0080 - www.spit.be ←

Wist je dat

... kraantjeswater zo'n 150 tot 1000 keer goedkoper is dan flessenwater?

... kraantjeswater strenger en vaker gecontroleerd wordt dan flessenwater?

... de productie van flessenwater 2000 keer meer energie kost dan die van kraantjeswater?

#tapitup

Ontvang een **gratis drinkbus** en laat een foto van je nemen in onze photobooth tijdens de Tap it Up pop-ups (meer informatie op onze Facebookpagina)

 Green Office for KU Leuven

 greenofficeforkuleuven